

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS — NOIEMBRIE 2000

Curierul Adventist

Să ne bucurăm de slava venirii Lui
Prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Ernest Szasz

Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lóri Gheorghijă

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
Poștal 20, nr. de tel. 323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

**ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVII nr. 11**

**Să ne bucurăm
de slava venirii Lui**

Deși suntem triști pentru că Isus încă nu a venit, trebuie să continuăm să lăsăm ca solia revenirii Sale să răsună în inima noastră la fel de clar ca înaintea. Nu trebuie să uităm niciodată solia îngerilor către ucenici, la înălțarea Domnului Isus la cer: „Acest Isus... va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1,11).

Pavel i-a asigurat pe filipeni că, la revenirea Sa, Domnul Isus „va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale” (Fil. 3,21). Secolele de boală, cancer și moarte se vor termina! Ce asigurare!

Am citit o întâmplare interesantă despre un om care se întorcea acasă după ce fusese eliberat din închisoare. Călătoria într-un autobuz împreună cu un grup de tineri aflați în vacanța de primăvară. El le-a spus că îi scrisese soției lui. Dacă ea îl mai iubea, trebuia să pună o panglică galbenă în jurul copacului din apropierea ultimei stații.

Ce surpriză au avut când autobuzul a sosit la destinație! Copacul era acoperit complet cu panglici galbene. Soția acestui om îi spunea soțului său: „Te rog, vino acasă, iubitele. Te iubesc.”

Domnul Isus revine ca Regele Universului, nu ca un deținut eliberat. Biserica Lui, la fel ca o mireasă, trebuie să-L aștepte cu panglici galbene pretutindeni.

Când studiem soliile Săptămânii de Rugăciune din acest an, să ne reînnoim încrederea în a doua venire. Să fim siguri că, atunci când ne vom aștepta cel mai puțin, cerurile se vor deschide, se va auzi glasul arhanghelului, trâmbița va suna și Isus va reveni în slavă și măreție! Să fim pregătiți în fiecare zi pentru acest eveniment. Și fie ca aceste solii ale venirii Domnului să ne unească și să ne entuziasmeze, acum, când stăm în fața responsabilităților, a ocaziilor, dar și a primejdiilor secolului al douăzeci și unulea.

Maranatha!

Leo Ranzolin, vicepreședinte general al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

**De la siguranța mântuirii
la bucuria revenirii**

Subiectul acestei Săptămâni de Rugăciune încheie în mod fericit un ciclu de cinci ani.

Vă mai amintiți tema generală a anului 1996? „Să trăim siguranța mântuirii în Hristos”. Iar acum, „Să ne bucurăm de slava venirii Lui”. Cele două teme se completează foarte bine. Avem siguranța mântuirii în Hristos, pentru că avem credință în revenirea Sa. Știți ce spunea apostolul Pavel despre noi, dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în El... Pe de altă parte, ne putem bucura de slava venirii Domnului Hristos tocmai pentru că avem siguranță în mântuirea pe care ne-a dăruit-o. Altfel, „fericita nădejde” este o „așteptare înfricoșată”.

Dar avem o nădejde care ne umple de bucurie și ne transformă viața. Vă invit să ne pregătim cu multă grijă pentru acest moment deosebit din viața bisericii. Să ne consacram ca persoane, ca familii și ca biserici pentru ca în această Săptămână de Rugăciune să trăim schimbarea atotcuprinzătoare pe care o produce în viață nădejdea revenirii Domnului. Să dăm întâietate acelor lucruri și activități care vor conta atunci când Domnul va veni. Să simplificăm programul acestei săptămâni și să lăsăm la o parte acele lucruri și activități care nu vor mai însemna nimic atunci când Domnul va veni. Mai puțină agitație, mai puțină alergare, mai puține preocupări vremelnice. Dar mai mult timp cu Biblia, mai multă rugăciune, mai multă lucrare a iubirii și a credinței, mai multă „pur-tare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu... Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2 Pet. 3,11.12.15).

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Siguranța făgăduinței Lui

Iosif Suciu

Sărbătoarea rugăciunii din acest an ne favorizează o comuniune deplină cu Dumnezeu, care Și-a dovedit iarăși iubirea nemărginită față de noi. Drumul greu și întortocheat pe care l-am parcurs, presărat cu amintiri și cu experiențe, ne zugrăvește chipul Creatorului care Se apropie de fiecare dintre noi în cea mai adâncă intimitate a inimii noastre.

Pregătiți-vă pentru întâlnirea cu Domnul

Îngerii s-au pregătit pentru săptămâna specială a întâlnirii noastre în rugăciune cu Isus. Binecuvântările speciale ale Cerului stau gata să fie revărsate peste toți cei care doresc să participe la bucuriile întâlnirii cu Domnul. Fiecare dintre noi, împreună cu copiii noștri, suntem așteptați la tronul lui Dumnezeu. Este darea de seamă asupra trecutului și plănuierea pentru viitor. Nimeni nu trebuie să lipsească. Dacă acum ești aici, este pentru că El te iubește și nu te-a lăsat să fii nimicit de vrăjmaș. Sănătatea noastră este binecuvântarea Lui, iar libertatea de a vorbi despre El este harul iubirii nemeritate cu care ne înconjoară mereu pentru a-L cunoaște și mai bine. Și acum S-a pregătit și vrea să stăm împreună mai mult timp. Veniți să-I mulțumim pentru bucuria întâlnirii, iubirii și ocrotirii divine. Cântecul și rugăciunea pot să ne apropie și mai mult de El. Veniți să cântăm din toată inima bucuria mântuirii Sale, pentru că este vrednic de

aceasta; și să-I mulțumim lui Dumnezeu în rugăciune pentru experiențele avute, precum și pentru favoarea de a fi cu El. *(Este potrivit să se cânte un imn de laudă, după care să se înalțe câteva rugăciuni de mulțumire.)*

Este așa de greu să cântăm cântările Sionului pe un pământ străin! Vrem să mergem acasă, și știm că vom merge, pentru că așa ne-a promis Isus. Dorința de a fi cu El arde în noi, ajutându-ne să trecem dincolo de descurajări. Vremea lui Noe (Mat. 24,37-39) este un model slab și depășit față de vremea noastră, în ce privește apostazia și perversitatea credinței în Dumnezeu. Profețiile cu privire la răutatea omului nu se mai împlinesc, pentru că deja au fost împlinite. Amărăciunea descurajării ne dă târcoale atunci când glasul batjocoritorilor noștri se aude în diferite forme: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Pet. 3,4). Aceleași gânduri, batjocoriri și oferte ispititoare ale lui Satana, care L-au asaltat pe Isus atunci când, atârnat pe cruce, ne pregătea drumul salvării, vor fi aruncate asupra noastră, într-o formă evoluată și cu o dibăcie înversunată pentru a ne despărți de Hristos și de nădejdea revenirii Sale.

Dacă nu am uitat drumul pe care Dumnezeu ne-a ocrotit până aici, precum și experiențele – uneori neînțelese la început – pe care le-am avut cu El, atunci acestea pot constitui deja o cărămidă de temelie a

siguranței noastre cu privire la revenirea Lui.

N-a fost nici o zi din istoria acestui pământ în care Isus să fi uitat de noi. Nu s-a întâmplat vreodată să fie prea ocupat și să nu poată veni la capătul nostru, alături de cel bolnav, singuratic sau neînțeleș de cei din jur. N-a rămas nici o rugăciune neascultată sau vreun suspin neauzit. Prezența Lui a rodit în iubire și călăuzire plină de dragoste cerească. Am simțit aceasta și o știm prea bine. Chiar în cele mai descurajante sau întunecate momente ale vieții noastre, El era acolo, gata să intervină, să ne scape.

Dincolo de dovezile și binecuvântările prezenței Sale cu noi, în această lume confuză și perversită, cel mai important lucru pentru noi – în această viață – este faptul că Isus dorește ca nu numai aici, ci și în veșnicie să fim împreună cu El.

În încercarea de a evada din lumea imposibil de tulbure, amenințătoare și stresantă în care trăim, ne îndreptăm spre făgăduința lui Isus făcută ucenicilor, într-o situație foarte asemănătoare cu cea din zilele noastre. „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine... Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,1-3). Domnul Isus ne dorește nu numai aici, ci și în Împărăția slavei Sale.

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Pet. 3,9).

Avem ocazia specială să ne hrănim și să întărim această nădejde în făgăduința Lui, atât de scumpă pentru noi. „Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteaptă-o, căci va veni și se va împlini negreșit” (Hab. 2,3).

Anul 2000 nu este o experiență

asemănătoare cu 1844, data când Isus a fost așteptat să revină pe nori. Am învățat lecția fixării unor date, dar prelungirea timpului de har – dacă nu este înțeleasă prin prisma iubirii lui Hristos, într-o lume obosită și degenerată – slăbește siguranța noastră în realitatea și siguranța revenirii Sale. Previziunile întunecate despre viitor ne umbresc speranța revenirii lui Isus sau poate, dimpotrivă, ne-o întăresc și mai mult, dacă mai credem în El. Incertitudinea care se așterne peste tot mai multe lucruri, ritmul galopant al vieții, cu urmări dintre cele mai neașteptate, chiar surprinzătoare, și oboseala așteptării provocată de dezlănțuirea păcatului în cele mai rafinate forme încearcă să ne slăbească speranța atât de scumpă cu privire la revenirea lui Isus. De aceea este mai mult decât necesar să ne punem toată nădejdea în cuvintele clare ale Domnului Isus cu privire la viitorul și mântuirea pe care ni le-a făgăduit. „Și aceasta, cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm... căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Rom. 13,11).

„La miezul nopții, Dumnezeu își va arăta puterea pentru eliberarea poporului Său. Soarele se arată strălucind în toată puterea lui. Semne și minuni urmează într-o succesiune rapidă. Nelegiuirile privesc cu groază și cu uimire această scenă, în timp ce neprihănirii privesc cu bucurie solemnă semnul eliberării lor” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 654).

„Printr-o deschizătură în nori, strălucește o stea a cărei luminozitate este de patru ori mai mare în contrast cu întunericul. Ea inspiră nădejde și bucurie celor credincioși, dar asprime și mânie călătorilor Legii lui Dumnezeu. Aceia care au jertfit totul pentru Hristos sunt acum sigur ocrotiți ca în cortul tainic al Domnului” (*ibid.*, pag. 656).

„Îndată, se arată la răsărit un nor mic negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care înconjoară

pe Mântuitorul și care, din depărtare, pare înconjurat de întuneric. Poporul lui Dumnezeu știe că acesta este semnul Fiului omului” (*ibid.*, pag. 658).

„În fața mulțimii răscumpărate este Cetatea Sfântă. Isus deschide larg porțile de mărghitar și popoarele care au păzit adevărul intră prin ele. Acolo privesc Paradisul lui Dumnezeu, căminul lui Adam, în nevinovăția lui. Apoi glasul acela, mai bogat decât orice muzică ce a atins vreodată o ureche muritoare, se aude zicând: 'Lupta voastră s-a sfârșit. Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii'" (*ibid.*, pag. 664).

Era în martie 1914. Atunci a început expediția spre Antarctica, organizată de Imperiul Britanic sub conducerea lui Sir Ernest Shackle-

Experiențele pe care le-am avut cu Dumnezeu pot consolida siguranța noastră cu privire la revenirea Domnului Isus.

ton. S-a plecat din Anglia la bordul vasului *Endurance*. Intenția participanților era să traverseze ținutul gheturilor veșnice pe la Polul Sud. Ajunși departe în drumul lor, datorită frigului crescând în zonă, vasul lor a fost blocat în mijlocul unor stânci de gheață. Abia după cinci luni au reușit să ajungă pe o insulă din sud, numită a elefanților, unde au rămas blocați definitiv.

De aici, comandantul însoțit de cinci marinari, pe un vas vânător de balene, au ajuns în insula Georgia pentru a solicita ajutor în vederea eliberării colegilor de pe vaporul blocat. De trei ori, în câteva săptămâni, comandantul, cu un alt vas

mai mare, a încercat să ajungă la colegii săi pentru a-i salva și de fiecare dată blocurile uriașe de gheață i-au barat calea. A patra oară, a găsit un canal ceva mai îngust, în care gheața subțire a permis totuși pătrunderea până la vas – pe insula respectivă. Spre surprinderea lui, i-a găsit pe toți colegii săi pe țărm, echipați și pregătiți de călătorie. După ce au ieșit dintre gheturi, comandantul i-a întrebat cum se face că erau gata de plecare, de unde știau că tocmai atunci, în ziua aceea va veni. „În fiecare dimineață”, au răspuns ei, „comandantul-ajutor, care a rămas cu noi, ne-a spus: 'Băieți, strângeți-vă lucrurile, înfășurați-vă saltelele, împachetați-vă păturile, pregătiți-vă de plecare! Comandantul nostru vine... poate chiar astăzi! Fiți gata! Și fiecare zi a fost mai mult decât o zi de pregătire. Eram totdeauna gata pentru plecare, știind sigur că veți veni.'”

Siguranța revenirii lui Isus este gândul care ne va apropia mai mult de cer în săptămâna aceasta. Cuvintele Mântuitorului nu au rămas și nu vor rămâne neîmplinite. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Mat. 24,35).

Jertfa lui Isus este și astăzi cel mai puternic argument al iubirii lui Dumnezeu față de noi, precum și siguranța mântuirii prin acceptarea acesteia în dreptul nostru personal. Gândul acesta să ne anime pe toți în cântare, în rugăciune, în închinare, în studiu, în lucrare și în așteptarea Domnului nostru, până ce întâlnirea cu El va deveni experiența fiecăruia dintre noi, potrivit Cuvântului Său. Și atunci vom trăi cu adevărat, fiecare în parte și împreună cu toți, sârbătoarea rugăciunii cu toate bucuriile și împlinirile ei. (*Înainte de rugăciunile ce vor urma, este de dorit să se cânte un imn de încredere în făgăduința revenirii lui Isus.*)

Ioșif Suciu este președintele Conferinței Transilvania de Nord.

Pregătirea pentru revenirea Domnului Hristos

*Să facem una dintre primele noastre priorități
din a le vesti altora Evanghelia.*

Ellen White

Advențiștii de ziua a șaptea își mărturisesc convingerea că istoria acestei lumi este foarte aproape de încheierea ei și că în curând vine noaptea. Trebuie atunci ca, pe măsură ce sfârșitul se apropie, să manifestăm mai multă seriozitate și mai mult zel? Sau putem, în timpul acesta, să ne slăbim energiile și să luăm parte la preocupările și plăcerile lumii? Întotdeauna Domnul le-a cerut copiilor Săi ca, în toate obiceiurile lor de viață, să arate o deosebire clară între ei și cei lummești. Chiar dacă sfârșitul nu ar fi aproape, fiecare creștin ar avea datoria să fie credincios mărturisirii sale de credință și, printr-un exemplu de simplitate și de renunțare la sine, să mustre mândria și egoismul celor păcătoși. Cu cât mai mult este atunci obligatoriu ca acest popor să manifeste zel și consacrare permanent!

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Domnul a cerut în mod hotărât ca poporul Său să se deosebească de lume, în spirit, în aspirații, în obiceiuri, să fie o națiune sfântă, un popor deosebit. Răsăritul și apusul nu sunt mai departe unul de altul decât sunt copiii luminii față de copiii întinericului, în ce privește obiceiurile, practicile și spiritul. Iar contrastul acesta va fi tot mai clar, mai pronunțat, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului. Nu o mărturisire de credință sau un nume

scris în registrul bisericii face din noi copii ai lui Dumnezeu, ci o legătură vitală cu Domnul Hristos. Trebuie să fim una cu El, plini de Duhul Său, părtași de natură divină, răstigniți față de lume cu patimile și poftele ei, înnoșiți în cunoaștere și în sfințenie adevărată.

De la moștenirea pe care a cumpărat-o cu sângele Său, Dumnezeu cere sfințirea întregii ființe – o curăție ca aceea a Domnului Hristos, o conformare desăvârșită cu voința lui Dumnezeu.

„Voi fiți dar desăvârșiți”, este cuvântul lui Dumnezeu pentru noi;

și, pentru ca să putem asculta de acest cuvânt, El L-a trimis pe singurul Său Fiu aici, pe pământ, ca să trăiască o viață desăvârșită pentru noi. Avem în față exemplul Său, iar puterea prin care El a trăit această viață o putem avea și noi. Datoria, siguranța, fericirea și rațiunea noastră de a fi, precum și mântuirea noastră ne cheamă pe fiecare să căutăm cu cea mai mare sânguință să primim harul Domnului Hristos; să fim într-o legătură așa de strânsă cu Dumnezeu, încât să putem discerne lucrurile spirituale și să cunoaștem planurile lui Satana. Valurile teribile ale ispitei vor veni asupra tuturor și,

dacă nu suntem legați puternic de Stânca veacurilor, vom fi luați de val, vom ajunge prada neputincioasă a vrăjmașului. Prin cercetarea atentă a Scripturilor și prin rugăciune stăruitoare pentru ajutor divin, sufletul trebuie pregătit să se împotrivească ispitei. Puterea transformatoare a harului Domnului Hristos îl va modela pe cel care se consacră slujirii lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu S-a obligat printr-un angajament veșnic că va da putere și har fiecărui om care se predă Lui pentru a fi sfințit prin ascultarea de adevăr.

Un timp primejdios

Acum este timpul să ne pregătim pentru venirea Domnului nostru. A fi gata să-L întâmpinăm nu este o stare la care putem ajunge într-un moment. Ca pregătire pentru acea scenă solemnă, trebuie să existe o așteptare și o veghere atentă, unite cu o activitate stăruitoare.

Trăim într-un timp primejdios, cu multe ispite și descurajare. Fiecare este asaltat de amăgirile lui Satana și trebuie să strângem rândurile

ca să ne împotrivim puterii sale. Trebuie să fim uniți în gândire, să vorbim aceleași lucruri și să-L slăvim pe Dumnezeu într-un glas. Când predomină unitatea, bise-

rica înaintea din succes în succes, iar diferitele departamente ale cauzei lui Dumnezeu își împlinesc partea în încheierea marii lucrări care ne stă în față.

În bisericile noastre există mulți, mulți membri care au doar o înțelegere limitată cu privire la semnificația reală a adevărului pentru timpul acesta. Eu le adresez apelul să nu ignore împlinirea semnelor timpului, care spun atât de clar că sfârșitul este aproape! O, cât de mulți care nu au căutat mântuirea sufletului lor vor rosti în curând cuvintele jalnice: „Secerișul a trecut, vara s-a isprăvit

**Un lanț de martori vii
trebuie să ducă această
invitație lumii.**

și noi tot nu suntem mântuiți!"
(Ier. 8,20)

Avem nevoie să ne umilim în fața lui Dumnezeu, pentru că în biserică există membri care nu împlinesc ceea ce Domnul dorește, care nu fac nici un efort pentru salvarea oamenilor. Privilegiile acordate lor, făgăduințele făcute, avantajele oferite de El trebuie să-i inspire cu un zel și cu o devoțiune mult mai mari decât cele pe care le manifestă ei.

Frații mei și surorile mele, suntem dispuși să lăsăm eul în afara discuției? Sunt energiile noastre consumate în lucrarea Domnului? Se înalță vocea noastră adesea în cereri serioase pentru putere de sus? Este credința noastră curată și puternică? Am dat la o parte orice prejudecată, toate gândurile rele și toată vorbirea de rău? Suntem atașați de lucrurile de sus sau de cele de pe acest pământ? Sunt ochii noștri deschiși ca să vadă nevoile celor din jurul nostru? Poate Dumnezeu să ne numească străjeri credincioși?

Aș vrea să le spun celor care nu sesizează ocaziile actuale: Vreți să rupeți vraja care vă ține legați? Vreți să vă treziți din această stare de amorțeală care seamănă cu toropeala morții? Mergeți să lucrați, indiferent dacă vă simțiți sau nu dispuși să o faceți. Angajați-vă în efort personal ca să aduceți oameni la Domnul Isus și la cunoașterea adevărului. În această lucrare, veți descoperi un stimulent și un tonic; ea vă va pune în mișcare și vă va întări. Prin exersare, puterile voastre spirituale vor ajunge mai viguroase, așa încât să puteți duce mântuirea voastră până la capăt cu mai mult succes. Letargia morții i-a cuprins pe mulți care îl mărturisesc

pe Domnul Hristos. Faceți orice efort ca să-i treziți. Avertizați-i, implorați-i, muștrați-i. Rugați-vă ca iubirea duioasă a lui Dumnezeu să încălzească și să înmoaie firea lor cuprinsă de gheață. Chiar dacă vor refuza să asculte, eforturile voastre nu vor fi zadarnice. În efortul de a-i binecuvânta pe alții, sufletul vostru va fi binecuvântat.

În Împărăția lui Dumnezeu, cei mai mari sunt aceia care îl iubesc pe Mântuitorul prea mult ca să îl reprezinte greșit; cei care îi iubesc pe semenii lor prea mult ca să le pună sufletul în primejdie printr-un exemplu rău.

Pregătire pentru slujire

Fiecare membru al bisericii să îngenuncheze în fața lui Dumnezeu și să se roage stăruitor pentru primirea Duhului Sfânt. Rostiți această rugăciune: „Doamne, mărește-mi credința. Fă-mă să înțeleg Cuvântul Tău, pentru că primirea cuvintelor Tale dă lumină. Înviează-mă prin prezența Ta; umple-mi inima cu Spiritul Tău, ca să-i pot iubi pe frații mei așa cum Domnul Hristos mă iubește pe mine”.

Dumnezeu îi va binecuvânta pe cei care se pregătesc astfel pentru serviciul Său. Ei vor înțelege ce înseamnă să ai asigurarea Duhului Sfânt, pentru că L-au primit pe Domnul Hristos prin credință. Reli-

gia lui Hristos înseamnă mai mult decât iertarea păcatelor. Ea înseamnă că păcatul este îndepărtat și că viața este plină de Duhul Sfânt. Înseamnă că mintea este iluminată de Dumnezeu, că inima este golită de eu și umplută cu prezența Domnului Hristos. Când se realizează lucrarea aceasta pentru membrii bisericii, ea va fi o biserică vie, lucrătoare.

Dumnezeu așteaptă ca aceia care spun că sunt copiii Lui să-i aducă pe alții la El. În toate părțile ni se deschid multe uși pentru prezentarea soliei adevărului mântuitor. Semintele adevărului trebuie să fie

semănate pretutindeni de-a lungul apelor. Solia trebuie să fie vestită lumii întregi – oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor. Când cei care au primit lumina adevărului prezent exercită o credință vie în Domnul Hristos, când lucrează împreună cu El în câștigarea oamenilor, ce lucra-

re se va realiza! Pentru acești lucrători, îngerii lui Dumnezeu vor deschide căi, le vor oferi ocazii și vor coopera cu omul, pentru ca ei să nu alege și să nu lucreze în zadar.

Îngerul legământului îi împuternicește pe servii Săi pentru a fi martorii Lui, ca să ducă adevărul în toate părțile lumii. El i-a trimis pe îngerii Lui cu solia lor. Dar, ca și cum acești îngeri nu ar merge în drumul lor destul de repede ca inima Sa, care tânjește de iubire, să fie mulțumită, El îi dă lui Ioan personal solia spre a fi transmisă tuturor: „Și Duhul și mireasa zic: 'Vino!' Și cine aude să zică: 'Vino!' Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22,17). El a deschis

un izvor pentru Iuda și pentru Ierusalim, și fiecare membru al bisericii Sale trebuie să-și manifeste loialitatea, invitându-i pe cei însetați să bea din apa vieții. Un nor de martori vii trebuie să ducă această invitație lumii. Vreți să vă faceți partea în această lucrare? Dumnezeu cheamă. Vreți să auziți vocea Lui și, lepădându-vă de sine, să luați crucea și să-L urmați? Când vedeți pericolul și nefericirea oamenilor asupra cărora lucrează Satana, nu vă irosiți energiile date de Dumnezeu în lamentări inutile, ci mergeți să lucrați pentru voi și pentru alții. Treziți-vă și simțiți o povară pentru cei care pier.

Trageți un semnal de alarmă în toată țara. Spuneți-le oamenilor că ziua Domnului este aproape și vine în grabă mare. Nimeni să nu rămână neavertizat. Am fi putut să fim noi în locul sârmanilor oameni care nu cunosc adevărul. Potrivit adevărului pe care l-am primit mai presus de alții, suntem datori să li-l oferim și lor.

Se aud pașii lui Dumnezeu care Se apropie

Nu avem timp de pierdut. Putețile întunericului lucrează cu energie intensă și Satana înaintea pe ascuns ca să-i prindă pe cei care dorm acum, așa cum își prinde un lup prada. Avem avertizări pe care acum le putem da, o lucrare pe care acum o putem face, dar, în curând, va fi mai greu decât ne imaginăm. Dumnezeu să ne ajute să rămânem în lumină, să lucrăm cu ochii ațintiți la Conducătorul nostru și să înaintăm cu răbdare, cu perseverență, până când biruința va fi câștigată.

Venirea Domnului este mai aproape decât era când am crezut prima dată. Marea luptă se apropie de final. Fiecare știre despre calamități pe apă sau pe uscat este o mărturie a faptului că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Războaie și vești de războaie spun aceasta. Există vreun creștin căruia să nu-i

bată inima mai tare când se gândește la marile evenimente care se deschid în fața noastră? Domnul vine. Auzim pașii lui Dumnezeu care Se apropie, care vine să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. Trebuie să-I pregătim calea, făcându-ne partea în formarea unui popor care să fie gata pentru acea zi mare. Nu există rugăminți așa de duioase, lecții atât de clare, porunci așa de puternice și de protectoare, făgăduințe atât de cuprinzătoare, ca acelea care îi îndreaptă atenția celui păcătos către Izvorul care a fost deschis pentru a spăla de vinovăție sufletul omenesc. Fiecare inimă și fiecare mână să fie angajate să facă lucrarea care trebuie realizată. De la tronul lui Dumnezeu este dată această poruncă: „Fiecare om să-și facă lucrarea, fiecare să facă tot ce poate”.

Review and Herald, 12 noiembrie 1914

Întrebări pentru discuție

1. Ce considerente trebuie să determine mărturia noastră?

2. Care este relația dintre viața noastră și mărturia noastră? Cum poate spiritualitatea personală să întărească sau să slăbească mărturisirea noastră?

3. Cum ați descrie povara pe care o simțea sora White, așa cum reiese din această prelegere? În ce măsură aceasta constituie și preocuparea noastră astăzi?

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrarea sa continuă să fie un glas profetic în această biserică.

Vegheați, căci vremea este aproape

Timpul de pregătire este astăzi.

Kovács-Bíró János

Prelegerea din după-amiază aceasta are la bază pasajul biblic din Matei 24,44-51.

In 1844 s-au stabilit chiar mai multe date cu privire la revenirea lui Isus. Unii au gândit că El va reveni chiar în primăvara aceluia an. La începutul verii, când Isus tot nu S-a arătat pe norii cerului, le-a venit în ajutor cartea profetului Habacuc. „Căci este o proorocie, a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți!” (Hab. 2,3)

Pentru că în primăvara anului 1844 Isus nu a revenit, pionierii noștri au citit versetul acesta și l-au aplicat la o revenire puțin mai târzie a Domnului. Așa a devenit 22 octombrie 1844 presupusul timp al revenirii lui Isus. Timpul dintre această descoperire a lor și până în octombrie s-a numit „Strigătul de la miezul nopții”, pe baza textului din Matei 25,6 și, ca urmare, au avertizat pe oricine să fie gata în vederea așteptării Marelui.

Ei s-au străduit să aducă la cunoștința tuturor vestea revenirii, pentru ca oricine să poată să se pregătească în vederea marelui eveniment. S-au găsit unii care nu au mai secerat grânele, nu au cules porumbul, nu au cultivat pământul în vederea pregătirii pentru recolta anului viitor, ca astfel să-L aștepte pe Domnul.

Ce credință extraordinară, ce angajament, ce greșală, ce dezamăgire!

În ziua de 23 octombrie însă nici un adventist nu ar fi dorit să ia să pe stradă, să fie văzut de oameni și să fie batjocorit. Dar Domnul nu Și-a uitat poporul. El a știut că poporul Lui trebuia să treacă printr-o dezamăgire. Astfel s-a împlinit profeția privind cârticica amintită în Apocalipsa 10,9-11. Descoperirea revenirii Domnului Hristos pentru ei a fost dulce ca mierea; în schimb, dezamăgirea a devenit o experiență amară.

Pionierii noștri au fost preocupați toată ziua cu cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și așa au folosit și cea mai mare parte a nopților. Și-au dat seama că so-

lia profetică este încă foarte sigură: Isus vine curând! Au ajuns la cunoștința că Isus a început lucrarea Sa de mijlocire în Sfânta Sfintelor, adică a început judecata de cercetare. Cunoștința aceasta a făcut să crească și mai mult interesul misionar, întrucât Domnul poate să apară în orice moment. Fiecare publicație, fiecare predică, fiecare membru al comunității a devenit un vestitor al acestei lucrări de avertizare. Frațele James White a avut doar o singură haină, despre care soția lui a scris că au fost atâtea petice pe ea,

încât nu se putea recunoaște culoarea stofei originale. Unii au rămas surprinși de faptul că, pe timpul acela, un om așa de însemnat ca James White a umblat într-o haină peticită, doar pentru ca pe banii câștigați prin muncă și economisiți astfel să poată edita o publicație proaspătă, anunțând apropiata revenire a lui Isus sau răspândind adevărul despre Sabat. O asemenea spiritualitate i-a caracterizat pe adventiștii de atunci.

La 1 ianuarie 1900, un articol al sorei White constată că Duhul Sfânt a creat condiții atât de favorabile în vederea revenirii Domnului Hristos, încât Evanghelia putea să fie dusă până la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

De ce nu s-a întâmplat așa? De ce nu a putut intra poporul Israel în cel mai scurt timp în Canaan? Pentru că au fost neascultători și nu au recunoscut „timpul cercetării lor”.

Care este situația cu poporul lui Dumnezeu de astăzi? Cercetăm Scripturile cum au făcut și pionierii noștri? Suntem gata să-i avertizăm pretutindeni pe oameni privind ziua care se apro-

pie? Sau grijile lumii ne-au luat, pur și simplu, cu ele, așa încât să nu observăm nimic?

Așteptarea celei de-a doua veniri astăzi

S-ar putea întâmpla ca și așteptările noastre să fie greșite? Dacă sunt caracterizate prin lipsa activității, atunci fără îndoială este o greșală! Ce facem noi în vederea așteptării?

Sunt printre noi unii care cred că a-L aștepta pe Isus nu înseamnă altceva decât să fim atenți la semne: să urmărim știrile, să decupăm din zia-

Vestea revenirii Domnului Isus înseamnă „Evanghelia”, adică veste bună, nicidecum o veste rea, înspăimântătoare.

re articolele despre anumite evenimente, să fim atenți la schimbările politice, apoi să-i speriem pe unii și pe alții cu descoperirile noastre.

Uneori uităm că vestea revenirii Domnului Isus înseamnă „Evanghelie”, adică veste bună, nicidecum o veste rea, înspăimântătoare.

Martin Luther a spus: „Dorim bucuria acelei zile... iar cel care încă nu este gata să dorească ziua aceea încă nu înțelege rugăciunea Tatăl nostru și nicidecum nu o poate înălța din toată inima”.

Alții gândesc că revenirea lui Isus este sigură și ca urmare ei nu pot face nimic ca să întârzie acest eveniment. Se apucă în schimb de afaceri, de construcții, de împrumuturi colosale, ca și cum revenirea Lui ar fi foarte departe.

Se pare că am uitat să veghem! Să vedem deci, pe baza pildei Domnului, ce înseamnă a veghea.

„De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl

va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: 'Stăpânul meu zăbovește să vină!' Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului acelui va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (Mat. 24,44-51).

Vegherea se dă pe față în primul rând prin modul cum îi tratăm pe tovarășii noștri de slujbă. Robul cel rău este rău pentru că, după părerea lui, stăpânul întârzie cu întoarcerea lui. În clipa în care facem încercări să stabilim timpul exact al revenirii Domnului Hristos și, pe baza calculelor noastre, ajungem la concluzia că există semne că a doua venire întârzie, suntem de fapt niște robi netrebnici. Un astfel de rob începe să-i bată pe tovarășii lui de slujbă și se dedă unei vieți imorale. Robul netrebnic își ațintește privirea asupra lucrurilor deșarte: trăiește pentru sine, își îndreaptă spre sine toată atenția și trăiește ca și cum Isus nu S-ar întoarce niciodată.

Cât de îndepărtată sau de apropiată ni se pare revenirea lui Isus?

Unul dintre primii predicatori din Transilvania obișnuia să repete de la amvon, ținându-se puternic de reverul hainei lui: „Această haină nu se va învechi până când Isus nu Se va întoarce”.

Haina aceea s-a învechit și s-a rupt, iar fratele nostru așteaptă deja de mult dimineața învierii în mormântul lui. Totuși, el a trăit ca și cum Isus ar reveni în orice clipă. A predicat și a avut față de membrii comunității și față de musafiri o atitudine corespunzătoare dorinței sale de a fi împreună cu ei în împărăția lui Dumnezeu, la revenirea lui Isus.

Ce înseamnă astăzi să fii adventist?

Întrebarea aceasta se poate pune și astfel: „Ce înseamnă a veghea cu adevărat?”

Potrivit pildei celor zece fecioare (Mat. 25,1-13), a zece înseamnă că, la Marea Strigare: „Iată Mirele!”, să ne trezim (pentru că toate cele zece fecioare au adormit), să ne aprindem lămpile și să-L așteptăm pe Mire. Dacă vom fi pregătiți să stăm la dispoziția Duhului Sfânt și ne vom hotărî să nu încercăm să-L angajăm în slujba noastră, ci să-L rugăm ca El să ne folosească în slujba Lui, atunci vom înțelege mai bine sensul cuvântului veghere.

De ce oare jumătate dintre fecioare sunt nechibzuite și doar jumătate înțelepte? Într-o altă pildă a Sa, Domnul Isus răspunde la această întrebare (vezi Mat. 7,24-26). Ambele grupe ascultă cuvintele lui Isus, ambele sunt creștine, ambele sunt „adventiste”. Cei nechibzuiți însă nu trăiesc, nu pun în practică învățătura lui Isus. Noi să trăim în viața practică învățăturilor lui Isus, și lucrul acesta va fi o puternică dovadă a faptului că îl așteptăm pregătiți și veghind.

În pilda talanților (vezi Mat.

25,14-30), a veghea înseamnă ca tot ce avem să punem în slujba lui Hristos. Printr-un asemenea act, *advenstii* recunosc că tot ce au îi aparține Domnului. Ei lucrează și administrează capacitățile și bunurile încredințate lor în așa fel, încât și acestea să devină unelte ale vestirii Evangheliei.

În pilda oilor și caprelor (vezi Mat. 25, 31-46), a veghea înseamnă să îi tratăm pe semeni așa cum i-ar trata Domnul, dacă S-ar afla în trup printre noi. Cum L-ai trata pe Isus, dacă El ar avea pielea neagră sau galbenă? Înainte să adresăm un cuvânt sau să facem ceva cuiva, să ne punem întrebarea: „Ce aş spune sau aş face, cum aş vorbi sau aş acționa, dacă Domnul Isus ar sta în fața mea sau El ar fi partenerul meu de afaceri?”

Îl poți accepta pe semenul tău așa cum este el creat de Dumnezeu? Poți să-l accepți pe fratele tău din comunitate sau pe oricare dintre membrii familiei tale? Dar tinerii pe cei vârstnici și cei mai în vârstă pe tineri? Soțul și soția se vor accepta unul pe altul așa cum sunt? Hristos te-a primit și Se pregătește să vină ca să fie împreună cu tine. Cum influențează gândurile acestea viața ta de toate zilele?

În America, la marginea unui lac mare, un bătrân pescuia. Dorea liniște și odihnă. Dar, deodată, un băiețel apare și se îndreaptă spre el. „Asta-mi mai lipsește!”, a mormăit moșul în sine. Băiatul însă din două sărituri a ajuns lângă el, a început să alerge în jurul lui, apoi l-a salutat cu un „Bună ziua, unchiule!” apăsător. Ca răspuns, bătrânul iarăși a

mormăit ceva. Copilul nu a dat atenție atitudinii lui, ci a început să-i vorbească, arătându-și dorința de a sta mai mult de vorbă cu el. Bătrânul însă nu a fost de acord. Până la urmă, ca și cum s-ar fi simțit chiar jignit, l-a întrebat pe băiat: „Și tu ce cauți aici?”

„Aștept vaporul”, a răspuns băiatul.

„Aștepti vaporul? Și nu vezi că aici nu este debarcader? Grăbește-te. Fugi, pentru că mai ai puțin și pleacă ultima cursă și poți s-o pierzi.”

Băiețelul a adăugat doar atât:

„Eu vreau să aștept aici vaporul!”

Bătrânul nu a înțeles cum poate un copil să fie atât de încăpățânat. Imediat, i-a venit gândul că băiatul merită o lecție, ca să învețe pentru toată viața să asculte de cei mari. „Lasă-l să piardă vaporul!” și-a zis el.

După o așteptare lungă, în tăcere, deodată din depărtare s-a auzit pufăitul unei mașini cu aburi. Bătrânul deja zâmbea în sine, gândind că în scurt timp i se va oferi ocazia să-i dea o lecție băiatului. Dar, spre surprinderea lui, zgomotul a încetat,

iar vaporul s-a apropiat încet și apoi s-a oprit la o oarecare distanță. O barcă a fost coborâtă în apă, doi bărbați au început să vâslească spre mal, exact spre locul în care băiatul era în așteptare. Ajungând la mal, i-au făcut semn că poate urca și cât ai zice pește au pornit cu el spre vapor. Ajungând pe puntea vaporului, băiatul și-a pus mâinile ca o pâlnie la gură și a strigat cât a putut către bătrân: „Unchiule, am uitat să vă spun că tatăl meu este căpitanul vaporului. El mi-a promis că va veni după mine exact aici unde l-am așteptat și mă va lua pe vapor!”

Iubitul meu frate! Căpitanul nostru Isus ne-a promis că va veni după noi, dacă Îl vom aștepta în locul în care ne-a pus să veghem! Să ne rugăm ca, în timp ce veghem, să putem să-i ajutăm pe semenii noștri ca și ei să fie luați în Împărăția lui Dumnezeu. Amin.

Kovács-Bíró János este președintele Conferinței Tisa, din Ungaria.

Iubim venirea Lui?

*A iubi venirea Domnului înseamnă
să tânjim după casa de sus.*

Ardis Stenbakken

*De acum mă așteaptă cununa
neprihănirii, pe care mi-o va da, în
„ziua aceea”, Domnul, Judecătorul
cel drept. Și nu numai mie, ci și
tuturor celor ce vor fi iubit venirea
Lui (2 Tim. 4,8).*

Tânjesc să merg acasă. Așteptarea și nerăbdarea cresc atunci când părăsim autostrada aglomerată și intrăm pe o stradă liniștită, apoi pe o alee cu o singură ieșire și, în cele din urmă, pe drumul de piatră care ne duce până în fața casei părinților. Știu că, înainte să-mi desfac centura de siguranță și să cobor din mașină, ușa casei se va deschide larg, iar mama și tata vor ieși în grabă să mă cuprindă în brațele lor iubitoare.

Nu am locuit niciodată în casa aceea sau în orașul acela. Așa că nu locul sau peisajul mă interesează – deși este minunat, situat la poalele falnicilor Munți Stâncoși, acoperiți de zăpadă. Aerul este proaspăt și uscat. Cerul este aproape întotdeauna senin și albastru. Apusul soarelui este splendid. Dar nimic din toate acestea nu contează cu adevărat. Ceea ce mă atrage în locul acesta mai mult decât în oricare altul de pe pământ este *simplul fapt că părinții mei locuiesc aici*. Ca familie de pastor, ei au locuit în multe locuri, în patru țări diferite. Dar, oriunde au locuit ei, a fost acasă și am tânjit să merg acolo.

Acasă. Cuvântul acesta înseamnă iubire, siguranță. Și la fel se întâmplă pentru cei care „au iubit, au tânjit și au primit cu bucurie arătarea Lui” (2 Tim. 4,8, după versiunea engleză Amplified).

Deseori încercăm să ne imaginăm cerul – străzi de aur strălucitor, locuințe de comandă care ne așteaptă chiar pe noi, flori fermecătoare, fructe exotice și galaxii necunoscute nouă, care depășesc imaginația noastră cea mai vie. Dar nimic din toate acestea nu contează cu adevărat. Ceea ce contează este faptul că Domnul Isus este acolo. El ne așteaptă, tânjește după noi.

Apostolul Pavel ajunsese la o vârstă înaintată. El meditase tot mai mult la căminul său îndepărtat. Nici el nu locuise niciodată acolo, dar Tatăl său locuia acolo și el dorea fierbinte să-L vadă. Pavel știa că nu mai avea decât puțin timp de trăit, că urma să fie „turnat ca o jertfă de băutoră” (vers. 6) – romanii avuseseră grijă ca el să nu mai poată veni și pleca așa cum voia.

Dar aceasta nu conta. El a luptat lupta cea bună, și-a isprăvit alergarea și acum încheie cu un refren puternic, răsunător: în curând Îl va întâlni pe cel mai bun prieten al său, pe Domnul Isus Hristos.

Făgăduința, asigurarea aceasta este și pentru noi, pentru toți cei care iubesc venirea Domnului Hristos.

Un alt popor

Cine constituie acest grup special – această rămășiță, dacă vreți – care iubește venirea Lui?

Nu venirea este importantă aici. Nu este un eveniment pe care ieșim să-l vedem, ca pe o cometă care trece sau ca pe un meci de fotbal. Aici se

pune accentul pe cei care așteaptă, pe cei care sunt îndrăgostiți de Cel care trebuie să Se arate. Versiunea de Cornilescu spune că ei sunt cei care „vor fi iubit venirea Lui”. Unele versiuni englezești (Today English și New International) spun că ei sunt cei care așteaptă cu iubire, sau au dorit fierbinte, arătarea Sa. Iubirea aceasta, *agapao* (gr.), „sugerează mai mult decât un simplu impuls; ea cere ca întreaga viață, fiecare aspect al gândirii și al activității să aibă în vedere persoana iubită” (*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, pag. 349, 350).

După cât am citit din Scriptură și i-am observat pe oameni, mi se pare evident faptul că aceia care așteaptă cu ardoare a doua venire au fost născuți din nou. Duhul Sfânt le conduce viața. Loialitatea lor nu se mai manifestă doar față de un neam, o limbă sau un popor de pe pământ, ci față de cer. Ei au fost născuți din nou și acum loialitatea lor se îndreaptă spre altceva; când îi atrag vechile „isme” – naționalismul, ra-

sismul, sexismul –, ei Îl urmează pe noul lor Stăpân. Un înțelept scria odată: „Când am devenit creștin, am intrat

**Aici se pune accentul pe
cei care așteaptă, pe cei
care sunt îndrăgostiți de
Cel care trebuie să Se arate.**

într-un alt popor”.

Nașterea din nou presupune faptul că acești oameni deosebiți au o relație cu Domnul Isus. Dar ei au mai mult decât o relație presupusă – au o relație dorită, premeditată și lucrează în scopul acesta. Ei sunt angajați să o amplifice și să o mențină. Există încredere și comuniune. Ei Îl iubesc pe Domnul lor și se delectează să își ia timp ca să fie împreună cu El. Devoțiunea zilnică este importantă pentru ei. Ei se bucură să își ia timp pentru a fi cu El și în închinarea publică. Frații și surorile lor de credință sunt importanți pentru ei; aceștia îi ajută să

clădească o relație durabilă cu Domnul lor.

Ei respectă poruncile, dar nu în sens legalist, cu gândul îndreptat doar spre litera legii – ignorându-i pe oameni –, ci ca pe un ghid important pentru viață. „Și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeu tău?” (Mica 6,8). Dacă o anumită linie de conduită rănește pe cineva, ei fac eforturi ca să o schimbe. Când văd oameni care suferă din cauza acțiunilor cuiva, ei intervin cu iubire și înțelege-re. În loc să judece sau să condamne, ei încearcă să-i ajute pe alții să clădească o relație personală, iubitoare cu Domnul lor, care vine în curând.

Cei care iubesc venirea Lui își folosesc toate darurile spirituale. Ei sunt conștienți că reprezintă o parte importantă din trupul Domnului Hristos, biserica Sa, și că fiecare parte a ei este vitală. Ei înțeleg faptul că fiecare persoană cu darul său este unică și necesară pentru a face cunoscută lumii vestea bună că Domnul vine curând.

Semne de recunoaștere

Cei care așteaptă și tânjesc după a doua venire vor manifesta roada Duhului Sfânt – nu doar iubire, ci și bucurie. Bucurie pentru că au fost iertați. Bucurie pentru că au speranță. Indiferent de ceea ce se întâmplă astăzi, Domnul Isus vine și ei așteaptă cu bucurie. Aceasta aduce pace – pentru astăzi și pentru

Răbdarea. Da, cei care așteaptă venirea Lui vor avea răbdare. Viața nu este totdeauna ușoară; chiar dacă au o legătură strânsă cu Isus, probleme vin. (Poate ar trebui să spunem că, tocmai *din cauza* acestei relații, Satana trimite necazuri.) Dar ei continuă să manifeste răbdare, așteptându-și răsplata, pentru că știu că slujesc unui judecător drept.

Bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor – toate sunt atribute ale oamenilor pe care ne bucurăm să-i cunoaștem. Acești oameni sunt la fel de buni în spatele ușilor închise și în familie, ca și în public. Sunt politicoși, nu se poartă urât, pe ei se poate conta. Uneori aceste calități par imposibil de atins, ne simțim prea slabi. Dar ele constituie roada Duhului Sfânt. Nu trebuie să le realizăm singuri. Când iubim și tânjim după venirea Lui, Duhul Sfânt, care ne-a născut din nou, va continua să lucreze în viața noastră.

Cu această atitudine iubitoare, cei care așteaptă venirea Lui iau în serios porunca de a merge și de a-i boteza pe alții, care au nevoie de aceeași relație, de

viitor. Mulți nu așteaptă cu ardore revenirea Domnului Isus pentru că le este frică; se tem că nu vor fi gata sau că nu vor fi pregătiți să treacă prin timpul strâmtorării. Domnul Isus le făgăduiește pace.

aceeași veste bună despre un Mântuitor care vine în curând. De asemenea, ei împlinesc porunca de a face ucenici și de a-i învăța „să păzească tot ce v-am poruncit” (Matei 28,20). Când îi învăța, când îi ajuta să crească pe cei care tocmai au fost născuți din nou, ei dau din ei înșiși. Împreună cu apostolul Pavel, ei spun despre răsplata lor: „Mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4,8).

Cine sunt cei care iubesc venirea Lui? Trebuie să fii tu. Trebuie să fii eu. Noi suntem copiii Lui. El ne iubește și dorește să fim împreună cu El. Nu mai avem mult de așteptat. Suntem aproape acasă. Amin, vino, Doamne Isuse. Am așteptat destul.

Întrebări pentru discuție

1. Cum folosește autoarea noțiunea de „acasă” pentru ca să ne întărească așteptarea de a-L întâmpina pe Domnul Hristos la a doua Sa venire?
2. Ce rol are speranța celei de a doua veniri în realizarea unității bisericii?
3. Cum subliniază autoarea importanța darurilor spirituale în timp ce așteptăm venirea Domnului? Ce importanță practică are accentuarea lor?

Ardis Stenbakken conduce Departamentul Misiunea Femeii la Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Păstrați-vă furculița!

*A doua venire este cea mai strălucită
așteptare a noastră.*

Eugene Hsu

In cartea *A Third Serving of Chicken Soup for the Soul* (A treia porție de supă de pasăre pentru suflet), se povestește despre o femeie căreia medicul i-a spus că are o boală degenerativă în stadiu final și că nu va mai trăi decât trei luni. Ea l-a invitat pe pastor acasă pentru a discuta detaliile serviciului funebru și a exprimat o cerere foarte neobișnuită. Dorea să fie înmormântată cu o furculiță în mână dreaptă.

De ce? „Îmi aduc aminte că întotdeauna”, a spus ea, „în anii care au trecut de când am participat la mese comune cu membrii bisericii, când se strângeau farfuriile după ce a fost servit principalul fel de mâncare, cineva se apleca inevitabil și îmi spunea: 'Păstrați-vă furculița'. Era momentul meu preferat, pentru că știam că urma ceva și mai bun... Așa că eu vreau ca oamenii să mă vadă în coșciug cu o furculiță în mână și să se întrebe: 'Ce este cu furculița aceea?' Atunci vă rog să le spuneți: 'Păstrați-vă furculița... urmează ceva și mai bun'."

Da, urmează ceva și mai bun! Se spune că, pentru fiecare profeție despre prima venire a Domnului Isus menționată în Vechiul Testament, există alte opt profeții care anunță a doua Sa venire. De asemenea, unul din 24 de versete din Noul Testament îndreaptă atenția către acea zi minunată a venirii Domnului Hristos.

Când a coborât pe pământ acum 2000 de ani, Domnul Isus a venit ca

să-Și răscumpere poporul și să ofere mântuire tuturor celor care cred în El. Dar, așa cum spune Ellen White, lucrarea de răscumpărare pe care a făcut-o Domnul Hristos la prima Sa venire și toată lucrarea pe care a îndeplinit-o de atunci, în cer și pe pământ, vor fi pe deplin încheiate doar atunci când El va veni pe pământ pentru a doua oară. Gândiți-vă astfel: dacă Domnul Hristos nu ar veni din nou, așa cum a promis, atunci învățăturile Sale nu ar fi altceva decât un mănunchi de banalități de ordin moral, la fel ca acelea ale lui Confucius, ale lui Mencius sau ale unui alt filozof. Dacă El nu ar veni iarăși, atunci toată această discuție despre mântuire prin har, prin credință în moartea Domnului Hristos pe cruce, ar fi cu totul zadarnică. Moartea ar învinge viața. Păcatul ar învinge neprihănirea, și ultimul capitol al istoriei pământului nostru ar fi o scenă a disperării, a lipsei de speranță. Pe scurt, a doua venire a Domnului Isus este „Aminul” lui Dumnezeu în fața unei lucrări pe care cele trei Persoane ale Dumnezeirii au realizat-o pentru omenire. Astfel, prima venire a Domnului Hristos a făcut ca a doua Sa venire să fie o necesitate, un imperativ.

Prima venire a Domnului Hristos este legată în multe feluri de venirea Sa pentru a doua oară. Dacă înțelegem această relație, putem să apreciem mai cuprinzător semnificația celei de a doua veniri.

Scopul primei Sale veniri a fost ca El să mântuiască pe poporul Lui

de păcatele sale (Mat. 1,21; 1 Tim. 1,15). Moartea Lui a adus o ispășire desăvârșită pentru păcate (1 Ioan 1,9); și El ne oferă puterea Duhului Sfânt – care ne schimbă viața și o umple de putere –, ca să ne ajute să biruim păcatul și să creștem „în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3,18).

Lumea este plină de păcate și fărădelegi și Dumnezeu nu mai poate suporta mult această lume nelegiuită. Se apropie ziua cea mare, în care împărățiile acestei lumi vor înceta să existe. Pentru cei necredincioși și neascultători, ziua judecății va fi o zi teribilă. „Împărății pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: 'Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului'" (Apoc. 6,15.16).

Dar pentru cei care au trăit prin credință în Domnul Isus, ziua aceea va fi o zi de mare bucurie și sărbătoare. Va fi ziua mântuirii, pe care de mult timp au așteptat-o cu nerăbdare. „În ziua aceea, vor zice: 'Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!'” (Is. 25,9)

Toate păcatele și fărădelegile vor fi îndepărtate pentru totdeauna și dreptatea și neprihănirea vor birui în cele din urmă. „Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuprător! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor, și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii, și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițelii din grajd” (Mal. 4,1.2).

Scopul primei veniri a Domnului Isus a fost și acela ca El să învingă moartea. „Pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evr. 2,14.15). Prin învierea Sa, Domnul Isus a pronunțat sentința definitivă de moarte asupra morții și a deschis calea pentru învierea finală a tuturor urmașilor Săi. Biruința finală asupra morții are loc la a doua Sa venire. Moartea va muri și întreaga creațiune va cânta cuvinte de laudă Celui care este viața veșnică! Cu încredere vom spune atunci: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” (1 Cor. 15,55)

Prima venire a Domnului Isus a avut scopul să ni-L arate pe Tatăl și să ne ajute să-L cunoaștem. Din cauza păcatului, a durerii și a suferinței care ne înconjoară pretutindeni, Dumnezeu Tatăl este adesea greșit înțeles în mod teribil. Biblia spune: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12). Dar, la marea zi a învierii, Îl vom privi față în față pe Tatăl nostru.

Atunci, Îl vom vedea nu doar față în față, ci, de asemenea, în slava Sa deplină. Cu privire la a doua venire, este uimitor faptul că nu numai Domnul Isus Se va arăta în slavă, ci toți cei care L-au urmat se vor arăta și ei în slavă. Biblia spune: „Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă” (Col. 3,4). Ce zi incredibilă va fi aceea pentru toți cei implicați!

Cea mai importantă misiune a Domnului Isus la prima Sa venire a fost să descopere adevăratul caracter al lui Dumnezeu, faptul că El este un Dumnezeu al iubirii. Acesta este adevărul fundamental asupra căruia se dă marea luptă dintre Dumnezeu și Satana. „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3,8). A doua

venire a Domnului Isus va aduce o reabilitare finală și deplină a caracterului lui Dumnezeu în fața întregului univers. Biblia o descrie astfel: „După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: 'Aleluia! A Domnului, Dumnezeului nostru, este mântuirea, slava, cinstea și puterea! Pentru că judecățile Lui sunt adevărate și drepte. El a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei, și a răzbunat sângele robilor Săi din mâna ei'” (Apoc. 19,1.2).

Într-un sens, Împărăția cerurilor a sosit pentru urmașii Domnului Isus la prima Sa venire. Dar ea nu va fi stabilită în toată plinătatea ei până la a doua Lui venire și la distrugerea finală a păcatului. Toate normele,

Dacă El nu ar veni iarăși, orice discuție despre mântuire prin har, prin credință în moartea Domnului Hristos pe cruce, ar fi cu totul zadarnică.

așa cum le cunoaștem, vor fi schimbate. Biblia spune astfel: În ziua aceea, „lupul va locui împreună cu mielul și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va culca la gura bortei năpârcii și copilul întărcat va băga mâna în vizuina basiliscului. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr” (Is. 11,7-9).

În ultimul capitol din cartea

Tragedia veacurilor, Ellen White descrie astfel lucrarea încheiată a Domnului Hristos, după a doua Sa venire:

„Lupta cea mare s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie străbate prin creațiunea cea imensă. De la Acela care a creat toate se revărsă viața, lumina și fericirea prin domeniile spațiului fără sfârșit. De la atomul cel minuscul și până la lumile cele mari, toate lucrurile, însușele și neînsușele, în frumusețea lor neumbrită și în bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire” (ed. 1997, pag. 697).

Acesta este locul pe care ni-l pregătește Domnul Isus. De aceea, nu este de mirare faptul că Ellen White îl citează pe Richard Baxter, care spune că ziua celei de-a doua veniri a Domnului Hristos „este ziua pe care toți credincioșii trebuie să o dorească, să o nădăjduiască și să o aștepte, ca fiind împlinirea întregii lucrări a mântuirii lor și a tuturor dorințelor și străduințelor sufletului lor” (*ibid.*, pag. 309).

Desigur, urmează ceva și mai bun. Urmează desertul. Vă rog, păstrați-vă furculița!

Întrebări pentru discuție

1. Cum ați descrie semnificația celei de a doua veniri? Cum se raportează ea la credibilitatea soliei și misiunii Domnului Isus?
2. De ce a doua venire este un eveniment care vă umple de bucurie? Dacă nu este așa, atunci de ce nu vă aduce bucurie?
3. Autorul citează un paragraf din *Tragedia veacurilor* (pag. 697), care vorbește despre curățirea universului de păcat. Ce părți ale acestei declarații considerați că sunt cele mai semnificative?

Eugene Hsu este președintele Uniunii Chineze, cu sediul la Hong Kong.

Tendințe majore înainte de revenire

*O nouă privire asupra semnelor
cele de-a doua veniri*

Mark Finley

Se povestește despre un savant neatenț care mergea într-o zi cu trenul și era cu totul absorbit în lectură. Conducătorul a venit și i-a cerut biletul. Savantul a căutat frenetic în buzunare. Pur și simplu nu-l găsea. Din nou l-a căutat agitat prin buzunare. Nici de data aceasta nu și-a găsit biletul. De aceea, conducătorul a spus: „Nu-i nimic, domnule; când îl veți găsi, trimiteți-l prin poștă la sediul companiei. Sunt convins că îl aveți”.

Savantul a tresărit cuprins de panică și a spus: „Știu că îl am, dar ceea ce vreau să știu este încotro merg acum”. Sărmanul om uitase încotro se îndrepta. Este foarte posibil să „uităm” unde mergem, să pierdem din vedere destinația. Este posibil să ajungem atât de absorbiți de prezent, încât viitorul să fie neclar.

Ultima carte a Bibliei ne ajută să verificăm realitatea. Ea dezvăluie în mod clar locul spre care ne îndreptăm. Ea aduce revenirea Domnului Isus în centrul atenției. Ea repetă iar și iar, ca un ecou, tema aceasta: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea” (Apoc. 1,7). Iar ultimul capitol al Apocalipsei se încheie cu aceste cuvinte care ne încurajează să meditam: „Iată, Eu vin curând (repede); și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22,12).

Cât de repede este „repede”? Cât de curând este „curând”? Există în Biblie vreo dovadă clară a faptului că venirea Domnului Isus este astăzi mai aproape decât a fost acum 500 de ani?

Când discutăm semnele venirii Domnului Isus, avem în față cel puțin două primejdii. Prima este

aceea a unui senzaționalism extrem de absurd – a vedea în fiecare dezastru natural, în fiecare act de violență, în fiecare război sau calamitate de proporții un semn că Domnul Isus vine anul acesta sau anul viitor. Mania de a urmări știrile nu are alt efect decât că oameni sinceri rămân descurajați atunci când speranțele lor nu se materializează.

Extrema opusă este la fel de primejdioasă. Este vorba despre atitudinea sfidătoare, lipsită de credință – a spune că, probabil, venirea Domnului Hristos nu va avea loc în următorii 500 de ani și că de fapt nu contează când va veni El.

Senzaționalismul și sfidarea sunt gemenii siamezi ai îndoielii. Amândouă duc la apatie spirituală. Ele constituie cele două fețe ale aceleiași monede. Ambele distrug credința, în loc să o întărească.

Nici un eveniment izolat nu constituie un semn al sfârșitului. Un alt cutremur masiv sau o creștere rapidă a criminalității însoțite de violență sau a tensiunilor etnice nu înseamnă că Domnul Isus vine curând. Scripturile ne prezintă tendințe majore. Când observăm aceste tendințe majore, avem siguranța că sfârșitul este aproape. Ele nu se găsesc în pasaje biblice izolate, ci sunt împletite pretutindeni în Noul Testament. Iată patru tendințe majore care arată că venirea Domnului Hristos este aproape.

Prima tendință majoră

Domnul Isus va veni atunci când va avea loc o redeșteptare extraordinară a religiilor false și milioane de oameni vor fi amăgiți. În predica Sa de pe Muntele Măslinilor, Domnul Isus a spus: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva” (Mat. 24,4).

„Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: 'Eu sunt Hristosul!' Și vor înșela pe mulți” (vers. 5). „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși” (vers. 24).

Apostolul Pavel descrie creșterea antihristului prin aceste cuvinte captivante: „Arătarea lui [acel Nelegiuit] se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tes. 2,9). Iar Ioan, scriitorul Apocalipsei, reia tema puterii amăgitoare a lui Satana; el spune: „Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă” (Apoc. 13,14).

Religiile false s-au dezvoltat fenomenal în generația noastră. În America și în alte locuri se vând multe milioane de cărți despre ocultism și despre astrologie. Zeci de universități le oferă studenților cursuri de paranormal/telepatie, de fenomene spiritiste și de ocultism. Unii tineri creștini în cămine creștine au respins moștenirea lor creștină și se închină acum la altarul lui Satana. Interesul față de religiile false crește exploziv. Există religii false bazate pe Biblie, secte care venerază OZN-urile, religii false orientale, culte sataniste și secte New Age. Interesul față de astrologie și față de comunicarea cu morții continuă să crească. Iar prezicătorii au devenit ceva obișnuit în societatea noastră. Diavolul dă la o parte toate piedicile în acest timp al sfârșitului.

Ascultați această declarație elocventă din cartea *Tragedia veacurilor* (ed. 1997, pag. 603): „Deoarece spiritismul imită din ce în ce mai mult creștinismul cu numele, el are o putere mai mare să amăgească și să încurce. După concepția actuală, chiar și Satana s-a convertit. El va apărea sub forma unui înger de lumină. Prin mijlocirea spiritismului, bolnavii vor fi vindecați și se vor face multe minuni care nu pot fi contestate. Și, pentru că spiritele mărturisesc credința în Biblie și dau pe față respect pentru instituțiile bisericii, lucrarea lor va fi socotită

o manifestare a puterii divine”.

Pe măsură ce venirea Domnului se apropie, ne putem aștepta ca puterice redeșteptări religioase false să măture lumea.

A doua tendință majoră

Domnul Isus va veni atunci când instabilitatea politică și tensiunile etnice iau amploare, când există conflicte internaționale sângeroase și un potențial nuclear imens. În Matei 24,6,7, El anunță: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam”. În Luca 21,26, El descrie starea sufletească de neliniște a milioane de oameni înainte de revenirea Sa, atunci când spune că „și vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla pe pământ”. Iar cartea Apocalipsa conturează clar timpul imediat înaintea celei de a doua veniri a Domnului Hristos, atunci când declară: „Neamurile se mâniaseră” (Apoc. 11,18).

Gândiți-vă doar la războaiele care au avut loc în timpul vieții dv. și de care vă aduceți aminte. Primul război mondial, al doilea război mondial, războiul din Coreea, cel din Vietnam, cel dintre Iran și Irak, cele dintre arabi și israelieni, războaiele din Bosnia, din Kosovo, din fosta Iugoslavie, din Afganistan, din Cecenia, din Irlanda de Nord și de Sud, din Africa întreagă, din Ruanda și Somalia până în Sudan și în Congo — și lista continuă. O sursă apreciază că, numai în secolul al douăzecilea, 180 de milioane de oameni au fost uciși în războaie. Mai mulți oameni au murit în războaie în secolul al douăzecilea decât în toate celelalte secole la un loc.

Astăzi, când conflictele etnice iau amploare, iar tratatele de pace sunt atât de fragile, armele nucleare sunt mult mai accesibile decât oricând. Numărul țărilor care dețin arme nucleare crește în tăcere. India, Pakistan, Iran, Irak, Coreea de Nord și China continuă să-și dezvolte capacitatea nucleară. Domnul Hristos va veni într-un timp în care neamul omenesc are capacitatea de autodistrugere.

A treia tendință majoră

Domnul Isus va veni atunci când vor exista dezastre naturale fără precedent, crize alimentare grave și o extindere rapidă a bolilor neobișnuite. În Matei 24,7, Domnul Isus a subliniat clar: „Și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi”. Biblia ne spune că natura întreagă va striga după eliberare de pe o planetă răzvrătită.

Epidemiile pot fi cauzate de natură sau de neglijența oamenilor. Poluarea mediului a ajuns o importantă problemă internațională. Numai fabricile din America emit mai mult de 1 milion de tone de poluanți toxici în atmosferă în fiecare an și aproape 100.000 de oameni mor prematur în Statele Unite din cauza expunerii la poluanții din aer. Chiar aerul pe care îl respirăm este plin de substanțe nocive.

Epidemiile mai pot fi descrise ca fiind boli neobișnuite (care uneori sfidează tratamentul). Este posibil cumva că unele boli care se extind rapid, cum sunt virusul Ebola, virusul Marburg, boala Lyme, formele de gripă rezistente la antibiotice și virusul HIV, să fie incluse în categoria epidemiilor? Pe plan mondial, sunt înregistrați 35 de milioane de bolnavi de SIDA (în realitate sunt mult mai mulți); 9 milioane de copii suferă de această boală.

Și putem continua. Domnul Isus a spus că vor fi cutremure de pământ, și astăzi suntem martori la o serie de cutremure — în Mexic, în Grecia, în Turcia și în Taiwan. Natura întreagă parcă strigă după venirea Domnului.

A patra tendință majoră

Domnul Isus va veni atunci când structura morală a societății se destramă. Decăderea morală a societății occidentale anunță în mod izbitor împlinirea cuvintelor Domnului Isus din Matei 24,37: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, așa domnia se va întâmpla și la venirea Fiului omului”.

Genesa 6,5-11 arată starea de stricăciune morală din zilele lui Noe. „Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate în-

tocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău... Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie”.

Chiar și o privire superficială spre ceea ce se întâmplă în societatea noastră arată că s-a comis o greșală tragică. La 14 ani, un copil obișnuit din Statele Unite a urmărit deja 12.000 de crime la televizor. Familia, cândva bastionul puterii, ca Stânca Gibraltar, în prezent este atacată. În anii 1990, în țările occidentale a existat un divorț la una din două căsătorii. Pornografia este la ordinea zilei. Billy Graham a spus odată: „Dacă nu Se întoarce în curând, Isus va trebui să-i învie pe cei din Sodoma și din Gomora și să le ceară iertare”. Marile tendințe pe care Domnul Isus le-a anunțat cu secole în urmă sunt prezente astăzi în societatea noastră.

Si există un ultim semn: vestirea Evangheliei în lumea întreagă. Domnul Isus a spus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,14). Astăzi, solia lui Dumnezeu este vestită prin radio, prin televiziune, prin tipărituri și prin mii de glasuri pe tot pământul.

Acum este timpul să ne punem toată încrederea în Domnul Hristos, să ne predăm pe deplin Mântuitorului și să ne consacram viața ca să le facem cunoscută altora dragostea Lui. Nu cunoaștem ziua exactă a venirii Sale, dar știm aceasta: acum este timpul pentru proclamarea totală a Evangheliei!

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt primejdiiile senzaționalismului? Cum putem evita opusul ei, apatia?
2. Discutați fiecare dintre tendințele majore enumerate de autor. Ce avertizare trebuie să primim prin ele? Cum ne aduc ele speranță?

Mark Finley este director/speaker al postului de televiziune *It Is Written*, din Simi Valley, California.

A doua venire: O speranță pentru viitor și o realitate prezentă

Treisprezece gânduri care mă călăuzesc

Monica Casarramona

Când se gândește la a doua venire a Domnului Hristos, mulți au tendința să considere că ea va fi doar în viitor. Și, în mod regretabil, prin faptul că ne-a interesat în primul rând răspunsul la întrebările *ce și când* referitoare la evenimentele finale, noi, adventiști, am ignorat adesea felul în care dimensiunea spirituală a acestor evenimente trebuie să influențeze modul în care trăim *astăzi*.

Desigur, este bine să înțelegem evenimentele finale, dar nu acesta este lucrul cel mai important. Pentru că aceste evenimente vor avea prea puțină importanță pentru noi dacă nu înțelegem implicațiile lor spirituale. Ellen White ne-a îndemnat să căutăm să înțelegem principiile care constituie esența conflictului dintre bine și rău, să explorăm felul în care acest conflict influențează toate aspectele vieții omenești și să ne dăm seama de modul în care chiar acum, conștient sau nu, hotărâm de care parte a controversei vom trece (vezi *Education*, pag. 190). Acum este timpul să dezvoltăm o relație de credință și o comuniune strânsă cu Domnul Isus.

Inima ne este mișcată când vedem în fața noastră împlinirea unora dintre semnele sfârșitului. Dar ar trebui să fim și mai entuziasmați să înțelegem ce trebuie să facem *astăzi*, ca să stăm tari în Isus *măine*. Dacă așteptăm până în momentul acela ca să-I deschidem Domnului inima noastră, s-ar putea să fie prea târziu.

Ca adventiști, suntem fascinați

de semnele celei de-a doua veniri a Domnului Isus. Vrem să știm că El este chiar la ușă. Dar, dacă acest eveniment glorios nu ne determină să deschidem Biblia, să cădem pe genunchi, să ne adâncim relația zilnică cu Domnul Isus, cunoștința noastră nu ne va fi de folos.

Timpul prezent, dintre cele două venituri, este o perioadă de har. Apostolul Pavel spune: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, ne-a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2, 11-13). Iubirea lui Dumnezeu, credința în Domnul Isus și dorința noastră de a fi gata să-L întâmpinăm trebuie să ne conducă să trăim cu stăpânire de sine, cu dreptate și cu evlavie, în timp ce așteptăm revenirea Domnului. Această speranță trebuie să pătrundă totul. Nimic din viața noastră zilnică nu trebuie să rămână în afara influenței sale.

Efectul celei de-a doua venituri a Domnului Hristos nu este doar în viitor. El oferă de asemenea temelia și modelează toate aspectele vieții noastre *prezente*. Cum? Permiteți-mi să vă împărtășesc ce înseamnă a doua venire pentru mine *astăzi*.

1. Unitatea bisericii. Venirea Domnului trebuie să fie precedată de Ploaia Târzie, de revărsarea Duhului Sfânt. Dar, pentru ca biserica să trăiască această experiență, între

membrii ei trebuie să existe unitate și iubire. Ellen White spune: „Creștinii să dea la o parte orice neînțelegere și să se predea lui Dumnezeu pentru mântuirea celor pierduți. Să ceară în credință binecuvântarea făgăduită [ploaia târzie], și ea va veni” (*Mărturiu*, vol. 8, pag. 27). Trebuie să fim uniți *astăzi*, ca să-L întâmpinăm pe Domnul Isus *măine*.

2. Mărturisirea păcatelor. Printre diferitele elemente care fac posibilă Cincizecimea este mărturisirea păcatelor. Mărturisirea ne face onești, ne curăță inima și dărâmă barierele care ne despart de Dumnezeu, de frații noștri și de surorile noastre. Mărturisirea nu poate fi amânată; trebuie să o practicăm *astăzi*, ca să fim gata să-L întâmpinăm pe Domnul Isus *măine*.

3. Viața devoțională zilnică. Duhul Sfânt vine în inima credinciosului care studiază Biblia cu rugăciune. Aceasta nu este o devoțiune sporadică, ci studierea atentă a Bibliei, însoțită de rugăciune continuă pentru înțelepciune. „Mi-a fost arătat că, dacă aceia care constituie poporul lui Dumnezeu nu depun eforturi, ci așteaptă ca învierea să vină asupra lor pentru a le fi îndepărtate și corectate păcatele, dacă se bazează pe faptul că ea îi va curăța de învinovățirea cărnii și a duhului și că îi va pregăti să se angajeze în marea strigare a celui de-al treilea înger, vor fi găsiți prea ușori” (*ibid.*, vol. 1, pag. 635).

4. A fi gata continuu. Revenirea Domnului Hristos seamănă cu un eveniment care este întotdeauna imediat și urgent. Noi toți trăim doar la o bătaie de inimă de a doua venire. Prin urmare, trebuie să fim într-o atitudine de așteptare și de dorință fierbinte.

„Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu *astăzi* și să fim hotărâți să nu ne oprim satisfăcuți fără prezența Lui. Trebuie să veghem, să lucrăm și să ne rugăm ca și când aceasta ar fi ultima zi care ne mai este dată” (*ibid.*, vol. 5, pag. 210).

5. Reformă personală. Uneori, negăm mărturisirea noastră de credință prin faptul că acționăm la fel ca lumea. Nu este ușor să înotăm împotriva curentului, să înaintăm împotriva dorinței sociale. Dar cei care

sunt conduși de Domnul trebuie să fie altfel, deosebiți, nu la fel ca lumea. Și deosebirea dintre noi și lume trebuie să fie nu doar superficială, nesigură, ci adâncă, indubitabilă. Trebuie să fim independenți de lume din punct de vedere moral, pentru că trăim în supunere față de Domnul nostru și față de Cuvântul Său.

6. Înțelegerea și transmiterea adevărului prezent. „Mi-a fost arătat că mulți dintre cei care mărturisesc că au o cunoaștere a adevărului prezent nu știu ce cred... Când va veni timpul încercării, unii oameni, care acum le predică altora, își vor da seama, examinându-și pozițiile, că sunt multe lucruri pentru care nu pot prezenta nici un argument satisfăcător... ei vor fi surprinși să vadă cât de confuze le sunt ideile despre ceea ce au acceptat ca adevăr” (*ibid.*, pag. 749). Trebuie să ducem lumii soliile celor trei îngeri și să dăm o mărturie convingătoare despre puterea adevărului. Acum, cât mai avem timp, este momentul să facem această lucrare.

7. O atitudine de așteptare, de veghere, de rugăciune și de activitate. Aceste patru substantive verbale definesc atitudinea care trebuie să-i caracterizeze pe credincioșii așteptători ai revenirii Domnului Isus. Avem de făcut mult mai mult decât doar să așteptăm în inactivitate. Etalonul îl constituie sfințenia, creșterea în sfințire. Ziua Domnului este mai aproape acum decât a fost când am crezut prima dată; de aceea trebuie să fim harnici (Rom. 13,11). Suntem înconjurați de primejdii mai mari decât cele care existau la începutul predicării soliei. „Acum, chiar acum, este timpul să veghem, să lucrăm și să așteptăm” (*Review and Herald*, 9 octombrie 1894).

8. O nouă dimensiune pentru toate lucrurile. Tot ce facem, spunem, cumpărăm sau plănuim trebuie să fie determinat de speranța venirii Domnului Hristos. Religia lui Hristos trebuie să fie ținută în ceea ce facem, spunem și gândim. Dacă noi credem în revenirea Domnului Isus și o așteptăm, vom zidi case în care să lo-

cui, nu în care să stăm veșnic pe acest pământ. Vom cumpăra o mașină care să ne transporte dintr-un loc în altul, nu pe care să o ducem în cer. „Am văzut că este imposibil să ai sentimentele și interesele absorbite de griji lumești, să-ți înmulțești averea pământească, și totuși să ai o atitudine de așteptare și de veghere, așa cum a poruncit Mântuitorul nostru” (*ibid.*, vol. 2, pag. 189).

9. Dăruire pentru răspândirea Evangheliei. Așteptarea revenirii Domnului înseamnă de asemenea să dăruim cu sacrificiu pentru ca solia să fie predicată. „Moda și obiceiurile lumii, mândria, iubirea de plăceri și de etalare, extravaganța în îmbrăcăminte, în case și în țarine – acestea jefuiesc tezaurul lui Dumnezeu, folosind pentru satisfacerea egoistă mijloacele care trebuie folosite pentru a transmite lumii lumina adevărului” (*ibid.*, vol. 5, pag. 15).

10. A reprezenta caracterul lui Dumnezeu. Scopul lui Dumnezeu este să dezvăluie principiile împărăției Sale prin caracterul copiilor Săi. De aceea, El dorește să ne despartă de obiceiurile și practicile lumii. „Mai presus de toți oamenii, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie modele de evlavie, sfinți în inimă și în vorbire... Ei așteaptă apropiata revenire a Domnului Hristos pe norii cerului. A da lumii impresia că această credință nu este o putere dominantă în viața lor înseamnă a-L dezonora foarte mult pe Dumnezeu” (*Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pag. 260).

11. Biruirea încercărilor. Dumnezeu îi va pune la încercare pe copiii Săi. Așa a făcut cu poporul Israel și o va face iarăși. „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui” (Deut. 8,2).

12. Bucuria în ascultare. Aceia care îl așteaptă pe Domnul îi vor servi cu bucurie, considerând că serviciul pe care l-l aduc reprezintă o

expresie a adevăratei libertăți. Psalmistul spune: „Legea Ta este desfătarea mea” (Ps. 119,174). Aceasta trebuie să fie experiența acelora dintre noi care ne pregătim să-L întâmpinăm pe Domnul nostru.

13. A-L cunoaște pe Dumnezeu în mod personal. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Numai dacă îl cunoaștem pe Dumnezeu aici și acum vom fi gata să ieșim să-L întâmpinăm la revenirea Sa. „Lumea, prin înțelepciune, nu îl cunoaște pe Dumnezeu... Doar prin cunoașterea Domnului Hristos îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Și, pe măsură ce privim la El, vom fi schimbați după chipul Său, pregătiți să-L întâmpinăm la venirea Sa” (*Review and Herald*, 3 februarie, 1903).

Este adevărat că evenimentul real al celei de-a doua venirii a Domnului Isus se află încă în viitor, dar trebuie să dăm dovadă de o credință adevărată trăind totdeauna în umbra revenirii Sale, ca o mărturie pentru cei care nu cred. Fiecare acțiune, hotărâre, gând și dorință a noastră trebuie să poarte pecetea acestei fericite speranțe.

Să spunem împreună cu apostolul Ioan: „Ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știu că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,2,3).

Întrebări pentru discuție

1. Autoarea ne invită să ne gândim la a doua venire nu doar ca la un eveniment viitor, ci, de asemenea, ca la o realitate prezentă. Ce vrea să spună? Și ce importanță are pentru dv. punctul său de vedere?

2. Care trei gânduri dintre cele 13 prezentate în cadrul articolului credeți că sunt cele mai semnificative pentru viața dv. personală?

Monica Casarramona este profesor și specialist în pedagogie la Universitatea Adventistă River Plate din Argentina.

Vestirea celei de-a doua veniri

Avem o solie a speranței. Să o vestim lumii cu sunet de trâmbiță.

V. S. Wakaba

Călătoream de trei săptămâni și am parcurs o distanță de 5000 km, prin două țări. Dar, în clipa în care am trecut granița și am intrat în țara noastră, toți cei care ne aflam în microbuz am pus mâna pe telefoanele mobile ca să-i anunțăm pe membrii familiilor noastre că suntem aproape acasă. Întotdeauna suntem entuziasmați când ne apropiem de casă, după o călătorie lungă.

Dacă a existat vreodată un moment în care biserica a trebuit să anunțe apropiata venire a Domnului Isus, acela este astăzi. Suntem aproape acasă. Deși biserica poate că tace, semnele proclamă cu glas tare și în mod clar faptul că Domnul Isus vine curând.

Cuvintele adresate de Domnul Isus ucenicilor Săi în Ioan 14,1-3 sunt importante și pentru noi astăzi. Inima oamenilor este tulburată de instabilitatea economică, de rata înaltă a inflației din unele țări, de devalorizarea multor monede, de rata necontrolabilă a criminalității, de prăbușirea valorilor morale și de dezmembrarea structurii sociale. Unde este speranța noastră? Nu există nici un politician sau partid politic care să poată remedia situația. Nu există nici o ideologie care să constituie răspunsul la problemele lumii. Isus, și numai Isus, reprezintă răspunsul. Și El spune: „Să nu vi se tulbure inima, pentru că Eu voi veni iarăși”.

Dacă biserica ar vesti această solie cu glas tare și în mod clar

acestei generații tulburate, mii, da, milioane de oameni din societatea noastră ar privi la Domnul Isus și la biserica Sa ca la o sursă de speranță. Ca biserica, este necesar să ne întrebăm sincer: „Suntem noi entuziasmați cu adevărat atunci când proclamăm tuturor faptul că Domnul Isus vine curând?”

Oamenii ne cunosc după ziua în care ne închinăm, și este foarte bine. Am însă convingerea că serbarea Sabatului trebuie să fie un rezultat auxiliar al credinței pe care o avem în apropiata venire a Domnului și Mântuitorului nostru. Ar trebui să fim cunoscuți în primul rând ca oameni care credem

că lumea aceasta nu ne aparține. Suntem în trecere. Ar trebui să fim cunoscuți ca oameni care vestesc apropiata venire a Domnului Isus ca pe un subiect extrem de urgent.

Cu mulți ani în urmă, când Africa de Sud făcea parte din Imperiul Britanic, familia regală a anunțat că va face o vizită în această țară. Imediat a fost transmisă o proclamație care a pus în alertă întreaga națiune cu privire la vizita regală, și pregătirea pentru regele care urma să vină a demarat în viteză. În scurt timp, fiecare oraș, fiecare sat și fiecare școală din țară au știut că regele

vine. Copiii au repetat la școală imnul național britanic. Și toate mediile de informare erau saturate cu știri despre acest eveniment. Pe atunci eram foarte tânăr, dar imaginea acelei pregătiri intense îmi este încă foarte clară în minte.

Aș vrea să pot spune același lucru despre biserică, în timp ce Îl așteptăm pe Regele regilor. În Apocalipsa 22,7,12, Domnul Isus spune: „Iată, Eu vin curând!” Biserica trebuie să folosească fiecare ocazie și fiecare formă de comunicare pe care le are la dispoziție, ca să înștiințeze lumea întreagă. Trebuie să ne punem întrebarea: De ce nu vestim venirea în curând a Mântuitorului cu atâta ardore cum ar trebui? Este lipsă de convingere? Este încropeală? Suntem cumva în aceeași stare în care se aflau fecioarele neînțelepte (vezi Mat. 25,1-13)? Am obosit să așteptăm și am adormit?

Este timpul ca biserica să intre în viteză, să accelereze proclamarea apropiatei veniri a Mântuitorului.

Este timpul ca biserica să-și examineze credința. Dacă nu există convingere, nu va exista proclamare. Dacă ne aflăm în starea de încropeală a celor cinci fecioare neînțelepte, atunci avem nevoie de o re-deșteptare puternică.

Avem nevoie să rostim rugăciunea psalmistului: „Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși” (Ps. 80,14). În versetul 19, el spune: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească Fața Ta [peste noi], și vom fi scăpați!”

Pregătirea necesară

În timp ce copiii lui Israel călătoreau din Egipt spre Țara Făgăduinței, Domnul i-a spus lui Moise, aproape de muntele Sinai: „Iată, voi veni la tine într-un nor gros” (Ex. 19,9). Înainte de ziua aceea, a trebuit să se facă o foarte mare pregătire. A

Ar trebui să fim cunoscuți în primul rând ca oameni care credem că lumea aceasta nu ne aparține.

trebuit ca oamenii să se consacre, să se umilească, să postească și să se roage, ca să le fie curățită inima de păcat. Pentru Israelul de astăzi, Domnul Isus spune: „Eu vin curând”. Biserica are nevoie să intre într-o stare sufletească de pregătire ca să-L întâmpine pe Dumnezeuul său.

Există ispita de a crede că poporul Israel era într-o situație mai bună decât cea în care ne aflăm noi astăzi. În definitiv, în afară de mulțimea amestecată din mijlocul lor, israeliții stăteau singuri în tabără, în deșert. Dar astăzi, de la noi se așteaptă să facem pregătiri pentru Dumnezeuul nostru în mijlocul confuziei de ordin politic – în unele cazuri, în mijlocul vărsării de sânge. Trebuie să facem pregătiri în mijlocul unei prăbușiri morale totale și al materialismului care amenință să ștergă spiritualitatea. De la noi se așteaptă să fim crini albi într-un mediu murdar, păcătos.

Situația în care ne aflăm ar putea să pară descurajatoare, dar să nu uităm niciodată că Domnul Hristos este izvorul biruinței noastre. Asemenea copiilor lui Israel, avem nevoie să ne consacram, să ne umilim, să postim și să ne rugăm. Domnul Hristos ne va acoperi cu haina neprihănirii Sale. Și putem deveni lumini strălucitoare în locul în care trăim. Cincizecimea i-a înzestrat pe ucenici ca să vestească Evanghelia cu putere. Și astăzi, avem nevoie ca Duhul Sfânt să ne echipeze pentru aceeași lucrare.

Vestirea apropiatei venituri a Mântuitorului este responsabilitatea fiecărui membru al bisericii. Unii ar vrea să-i delege doar pe pastori să aibă această responsabilitate. Chiar unii pastori cred că ea este doar pentru cei care au darul evanghelizării. În Scripturi, nu se spune nicăieri că evanghelizarea aparține doar

unui anumit grup de oameni. Domnul Isus Se adresa mulțimilor, și nu doar apostolilor, atunci când a spus, în Matei 5,13: „Voi sunteți sarea pământului”. În versetul 14, El spune: „Voi sunteți lumina lumii”. Nu trebuie să fim încurcați și să credem că evanghelizarea prin satelit a luat acum locul responsabilității noastre individuale. În loc să o înlocuiască, evanghelizarea prin satelit a venit ca să amplifice responsabilitatea noastră individuală.

În Fapte 8,1, Biblia spune că, atunci când a izbucnit persecuția în biserica primară, „toți, afară de apostoli, s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei”. Apoi, în

versetul 4, se spune că „cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul”. Nu apostolii au fost împrăștiați, ci restul membrilor primei biserici. Implicarea „tuturor” a făcut ca Evanghelia să fie predicată în toate părțile cunoscute ale Imperiului Roman.

Ar trebui să ne simțim rușinați pentru că, în acea parte a pământului pe care o numim fereastra 10/40 (în care trăiește 60% din populația lumii), doar 3% dintre locuitorii sunt creștini. Spre deosebire de biserica primară, cifrele sunt de partea noastră – primii creștini erau puțini; noi avem resurse – ei erau săraci; și avem mijloace mai bune de transport și de comunicație. Este oare posibil ca o parte a problemei să o constituie

faptul că nu „toți” proclamă apropiata venire a Mântuitorului?

Biserica nu trebuie să uite niciodată că noi suntem veghetorii de pe zidurile Sionului. Cunoașterea Scripturilor ne ajută să vedem lucrurile mai bine. Milioane de călători din această lume a păcatului strigă: „Străjerule, cât mai este din noapte?” (Is. 21,11). Au adormit străjerii? Nu se strigă nimic de pe zidurile Sionului? Dacă a existat vreodată un timp în care santinelele să răspundă cu emoție și cu entuziasm, timpul acela este astăzi. Priviți la orizont. Noaptea aproape a trecut. Se apropie ziua.

Făgăduința repetată

În ultimul capitol al cărții Apocalipsa, Domnul Isus repetă de trei ori făgăduința venirii Sale. Și cu ea se termină Biblia. Solia aceasta este atât de importantă, încât Domnul a ales să o imprime în mintea noastră la sfârșitul Bibliei. Fie ca întreaga biserică să se roage, împreună cu apostolul Ioan: „Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22,20).

Întrebări pentru discuție

1. Ce relație există între cutremure de pământ și alte dezastre, pe de o parte, și a doua venire, pe de altă parte? Cum ați demonstra răspunsul dv. din Biblie și din istorie?
2. Discutați accentul pe care îl pune autorul pe nevoia unei noi Cincizecimi personale. Ce înseamnă aceasta pentru dv. personal?
3. Ce puteți face în mod personal (și ca biserică locală) pentru ca misiunea Evangheliei să înainteze? Unde este necesar să se facă aceasta mai urgent – în regiunea în care locuiți sau în altă parte?

V. S. Wakaba este președintele Uniunii Africa de Sud, cu sediul la Bloemfontein, Africa de Sud.

Cum trebuie deci să trăim?

Siguranța noastră crește pe măsură ce așteptăm venirea Domnului.

Neil Watts

Dacă ați fi convinși că în următoarele câteva ore veți muri, ce ați face? Care ar fi preocupările dv. majore? Cine și ce v-ar ocupa gândurile?

Ați fi preocupat de faptul că nu aveți un cont destul de mare la bancă sau că locuința dv. nu este așa de mare și de frumoasă cum ați dori? Ați fi îngrijorat în ce privește promovarea la care ați sperat sau economiile pentru a cumpăra cel mai recent produs al tehnologiei moderne? Ați fi dezamăgit pentru că probabil veți pierde următorul episod din programul de televiziune preferat? Sau ați recapitula, plin de resentimente, toate cuvintele și faptele lipsite de bunătate sau neplăcute prin care alții v-au rănit?

Cei care au trecut printr-o astfel de experiență și au avut posibilitatea să o relateze – eu sunt unul dintre aceștia – vor fi de acord că preocupările pe care le-am enumerat nu sunt deloc importante. De fapt, probabil că nici nu s-au gândit la ele. Banii, averea, ambițiile personale și plăcerile lumești sunt lipsite de importanță atunci când stai față în față cu moartea. Pentru creștin, mai ales, singurele lucruri care contează cu adevărat sunt: (1) relația cu Dumnezeu și (2) familia sau cei dragi pe care îi lași în urmă. Pentru cei dragi, despre care știm că nu îl urmează pe Domnul Isus Hristos și deci nu sunt pregătiți să-L întâmpine, am avea probabil cea mai acută îngrijorare.

Ce legătură există între aceasta și subiectul nostru de astăzi? În reali-

tate, nu este o mare deosebire între pregătirea pentru moarte și pregătirea ca să trăim în așa fel, încât să fim gata să-L întâmpinăm pe Domnul Isus la a doua Sa venire. Aceleași subiecte și preocupări trebuie să angajeze gândirea și energiile noastre. Ellen White pune întrebarea următoare, pe care se axează lectura de astăzi: „Să presupunem că Domnul Isus ar apărea astăzi pe norii cerului. Cine... ar fi gata să-L întâmpine?” Apoi ea adaugă câteva întrebări cercetătoare care vor da răspunsul: „Te-ai împăcat cu Dumnezeu?

Lucrezi împreună cu Dumnezeu? Cauți să-i ajuți pe cei din jur, pe cei din căminul tău, pe vecini, pe cei cu care vii în contact, care nu păzesc poruncile lui Dumnezeu?”

(*General Conference Bulletin*, 6 aprilie 1903).

Aceste două aspecte ale pregătirii – relația personală cu Dumnezeu și implicarea noastră în viața altora, așa încât și ei să poată fi gata să-L întâmpine pe Dumnezeu – sunt centrale pentru subiectul nostru de astăzi.

Să ne supunem împreună la cinci probe, ca să vedem dacă așteptăm într-adevăr venirea Lui.

1. Am trecut prin experiența nașterii din nou? Scripturile arată clar că nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu dacă nu se naște din

nou (Ioan 3,3). Aceasta este o lucrare supranaturală a Duhului Sfânt, prin care mintea omului este înnoită, iar „gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 134). Cea mai mare dovadă a nașterii noastre din nou o reprezintă faptul că Domnul Isus este centrul și ținta vieții noastre. Probabil cheia de a fi pregătit pentru a doua venire se găsește în Ioan 17,3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”.

Aceasta este deci întrebarea fundamentală: Îl cunosc eu cu adevărat pe Dumnezeu? Există o foarte mare deosebire între a vorbi despre convingeri sau despre teorii cu privire la Dumnezeu și a-L cunoaște într-adevăr pe Isus ca Mântuitor personal, ca Domn, Prieten și Însoțitor permanent. Cel care nu s-a născut din nou nu cunoaște această relație, dar Tatăl nostru din cer dorește foarte mult și putem să o avem.

2. Avem o preocupare adâncă de a cunoaște Cuvântul lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Scriptură?

Dacă, înainte, Biblia era neinteresantă și plictisitoare – și deci neglijată –, cei pe care Duhul Sfânt

i-a născut din nou au o dorință adâncă să o studieze și să-și umple mintea cu adevărurile ei. Apostolul Petru ne spune că, asemenea unor prunci născuți de curând, vom dori laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului (vezi 1 Petru 2,2). Un interes adânc față de Biblie îl caracterizează pe cel care este sigur de mântuirea sa și care se pregătește pentru a doua venire a Domnului.

Mai mult decât atât, o cunoaștere a Cuvântului este esențială ca să tre-

Când stai față în față cu moartea, singurele lucruri care contează cu adevărat sunt relația cu Dumnezeu și familia sau cei dragi.

cem cu bine prin evenimentele finale ale istoriei pământului. Ellen White ne-a avertizat cu mult timp în urmă: „Numai aceia care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în marea luptă finală” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 610).

3. Avem o viață de rugăciune zilnică, adevărată? Dacă a-L cunoaște pe Dumnezeu este o condiție fundamentală ca să avem viața veșnică (Ioan 17,3), atunci vom dori să ne luăm timp să comunicăm cu El. Rugăciunea este cheia pentru comuniunea cu Dumnezeu. Dacă nu există rugăciune, nu există comunicare; și dacă nu există comunicare, nu există o relație adevărată. Dacă nu avem o relație cu Dumnezeu, nu putem avea siguranța mântuirii, pentru că a-L cunoaște pe El este viața veșnică.

4. Avem o experiență zilnică de a-L urma pe Dumnezeu și de a-I servi? Domnul Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9,23). Aceasta este o relație continuă, la timpul prezent. Ea nu se bazează doar pe ceva care a avut loc demult, ci înseamnă să depindem de Domnul Isus într-o experiență personală, zilnică.

Această experiență zilnică presupune să ne încredem în Domnul Isus nu doar pentru iertarea păcatelor din trecut, ci pentru biruințele zilnice și pentru creșterea spirituală. Ea ne cere să ne lepădăm de noi înșine și să ducem o luptă hotărâtă, prin puterea Duhului Sfânt, împotriva păcatului și a lui Satana. Să fim dispuși să facem tot ce ne spune Domnul Isus și să mergem oriunde ne trimite El. Cu alte cuvinte, relația aceasta înseamnă supunere și consacrare deplină față de voința Celui care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi. „Sacrificați totul pentru Dumnezeu. Puneți totul pe altarul Său – pe voi înșivă, bunurile voastre și toate celelalte, ca o jertfă vie. Ca să intrăm în slavă, trebuie să dăm

totul” (*Early Writings*, pag. 66, 67).

Unde te afli tu chiar acum? Ai fost convertit cu adevărat prin pocăință de păcatele tale și prin credință în Domnul Isus ca Mântuitor al tău? A devenit Domnul Hristos un tovarăș în fiecare zi și un prieten apropiat? Este dorința de a-L urma și de a-I servi cea mai adâncă dorință a sufletului tău? Dacă răspunsul la aceste întrebări este „Da”, atunci „cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5,24).

Dar, dacă nu poți răspunde afirmativ la întrebările de mai sus, dacă relația ta cu Dumnezeu este ruptă, atunci nu lăsa să treacă încă o zi pierdută din punct de vedere spiritual. Caută pocăința și credința în Isus Hristos și restabilește-ți relația cu

Dacă nu avem o relație cu Dumnezeu, nu putem avea siguranța mântuirii, pentru că a-L cunoaște pe El este viața veșnică.

Dumnezeu. „Dacă ai o relație bună cu Dumnezeu astăzi, atunci ești pregătit dacă Domnul Hristos ar veni astăzi” (*In Heavenly Places*, pag. 227). Slavă lui Dumnezeu pentru că a luat măsuri depline și uimitoare pentru mântuirea noastră! Pe El doar o rugăciune Îl desparte de cel mai împietrit păcătos. Iubirea, grija, harul, puterea Lui ne oferă tot ce avem nevoie ca să-L întâmpinăm pe Domnul.

5. Dorim noi să luăm parte la lucrarea de mărturisire despre iubirea și puterea lui Dumnezeu și despre Mântuitorul nostru care vine în curând? Dacă suntem împăcați cu Dumnezeu și avem încredere cu privire la viața veșnică, atunci vom simți o povară să le spunem și altora ce prieten minunat avem în Domnul Isus. „Aceași dorință înfocată de a-i salva pe

cei păcătoși, care a caracterizat viața Mântuitorului, va caracteriza și viața adevăraților Lui urmași. Creștinul nu are dorința de a trăi pentru sine... El este mânat de un dor de nedescris de a câștiga suflete la Hristos” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 14). Domnul Isus a spus: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Mat. 24,14).

Aceasta trebuie deci să ocupe mintea tuturor celor care așteaptă și se pregătesc pentru venirea Domnului. Atât cât se mai prelungește timpul de probă, avem de făcut o lucrare, și Domnul nu va veni până când ea nu va fi terminată. De aceea, una dintre cele mai bune modalități de a ne pregăti pentru a doua venire este să lucrăm pentru împlinirea mandatului de a predica Evanghelia.

Dacă Îl cunoști cu adevărat pe Dumnezeu astăzi, ai viața veșnică. Și suntem mântuiți dacă vom continua să-L cunoaștem mâine și poimâine și răspoimâine – până va veni Domnul Isus. În El, suntem deja în sala tronului din cer (vezi Col. 3,1-4). Cei care sunt „părtași Duhului Sfânt” au gustat „puterile veacului viitor” (Evr. 6,4,5).

Întrebări pentru discuție

1. Cum trebuie să fie influențate viața și prioritățile mele de realitatea celei de a doua veniri?

2. Recapitulați cele cinci modalități prin care putem cunoaște dacă suntem pregătiți pentru venirea Domnului. Pe care o considerați cea mai provocatoare pe plan personal?

3. Cum v-a ajutat această prelegere în domeniul siguranței creștine?

Neil Watts este președintele Uniunii de Misiuni din Pacificul de Vest, Insulele Solomon. În luna mai 1999, el a supraviețuit după ce avionul în care călătorea s-a prăbușit în ocean. El și alte patru persoane au ajuns la țărm după ce au înnotat timp de mai multe ore.

Siguranța venirii Lui

Ne reafirmăm această speranță, în noul mileniu.

Jan Paulsen

Suntem la începutul unui nou mileniu. Au trecut aproape 2000 de când Domnul Isus a spus: „Mă duc să vă pregătesc un loc și Mă voi întoarce să vă iau și pe voi acolo. Aveți credință în Mine!” (vezi Ioan 14,1-3). Și, de 2000 de ani, credincioșii au avut – și continuă să aibă – încredere în El. Ei cunosc făgăduințele și faptul că Acela care le-a făcut este demn de încredere. De asemenea, ei înțeleg faptul că a doua venire va semna începutul actelor finale prin care Dumnezeu aduce universul pe care l-a creat înapoi, la planul inițial de armonie desăvârșită.

Dar trecerea timpului îl determină pe credincios să pună întrebarea firească: De ce durează așa de mult?

Alături de credincioși trăiesc batjocoritori, care iau în derâdere viața de credință, care fac ca totul să pară o iluzie. Ei dau la o parte cu dispreț speranța credincioșilor și întreabă: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Petru 3,4)

Despre acești batjocoritori, apostolul Petru spune: Ei „înadins se fac că nu știu” (vers. 5). Aceasta sugerează că „neștiința” lor este mai gravă decât o imposibilitate momentană de înțelegere; este o *alegere* a lor. Apostolul Petru le spune însă credincioșilor: „Voi să nu uitați. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui. Pur și simplu, El este răbdător, pentru că vrea ca toți oamenii să fie mântuiți” (vezi vers. 8 și 9).

Piatra unghiulară a credinței

Între credincioșii din prima gene-

rație, nu a existat absolut nici o îndoială cu privire la faptul că Domnul Isus urma să Se întoarcă și că istoria înaintea spre punctul ei culminant. De asemenea, este foarte clar că nici tu nu poți să fii un credincios în tradiția bisericii primare fără să crezi că Domnul Isus va veni iarăși. Chiar Evanghelia ar fi incompletă fără prima și fără a doua venire a Domnului Hristos. (Vezi *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 153, 154). Credința că Domnul Hristos va veni iarăși a modelat viața, valorile și alegerile primilor creștini și trebuie să le modeleze și pe ale noastre. Apostolul Pavel a scris: „[Realitatea aceasta] ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftelile lumești, și să trăim... cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2,12.13).

În soliile inspirate din partea lui Dumnezeu și în tradiția creștină de veacuri, nu se pune întrebarea dacă Domnul Isus va reveni, ci, mai degrabă, cum să ne pregătim pentru revenirea Lui și cum să trăim având un sentiment clar al siguranței, al urgenței și al faptului că suntem pregătiți. Comparația „ca un hoț noaptea”, folosită pentru a descrie a doua venire a Domnului (1 Tes. 5,2-4; 2 Petru 3,10; Mat. 24,42-44), ne spune că vor exista elemente de surpriză legate de a doua venire, indiferent când va avea loc. În parabola celor zece fecioare care așteptau sosirea mirelui (Mat. 25), Domnul Isus a dat o învățătură atât despre caracterul surprinzător al venirii Sale, cât și despre starea de spirit care trebuie

să-i caracterizeze pe cei care trăiesc în așteptarea aceluia eveniment. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune să stăm treji, să fim prudenți și să trăim o viață ordonată și cumpătată (1 Petru 4,7; 5,8; 2 Petru 3,17).

De ce așteaptă El

Pentru mulți, acest lucru nu este ușor de înțeles. Câteodată, viața este atât de înșelătoare! Se poate ca uneori să te simți foarte singur, iar alții totuși să pară că este mai mult decât poți suporta. Aceasta îmi aduce aminte de rugăciunea unui pescar bătrân: „Iubite Doamne, fii bun cu mine; marea este așa de mare și barca mea este așa de mică!”

Apoi sunt durerile pe care le purtăm în corpul nostru bolnav și în inima noastră îndurerată, și ne întrebăm, poate cu neliniște: „Până când, Doamne? Ce mai trebuie să se întâmple?”

Domnul spune: „Nu va mai fi mult. Dar, în drumul vostru, vă voi da câteva semne care să vă ajute să vă aduceți aminte de făgăduințele Mele și să vă asigure de faptul că revenirea Mea este iminentă” (vezi Luca 21,9-11; 2 Tim. 3,1-4).

Isus a spus că nu cunoaștem ziua sau ceasul venirii Lui. Așteaptă El doar ca să ne pună răbdarea la încercare – să vadă cine va răbda până la sfârșit, cine va rămâne treaz și cine va adormi, cine se va descalifica în timpul călătoriei, arătând că este nevrednic? Sub stresul întrebărilor nerezolvate cu care ne chinuim uneori – și din cauza aparentei întârzieri –, s-ar putea ca mintea umană să ne joace feste și, într-un moment trecător, să ne luptăm cu asemenea întrebări.

Ar fi însă potrivit a astfel de atitudine pentru Dumnezeul infinit în iubire pe care am ajuns să-L cunoaștem? Eu cred că nu. A prezenta o asemenea imagine ar fi o caricatură nedreaptă și sinistrală a lui Dumnezeu. Cea mai importantă preocupare a lui Dumnezeu este să salveze pe cât mai mulți. Cel care a iubit

lumea așa de mult, încât a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca nici unul să nu piară, „are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește... ca toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Aceasta este grija Lui supremă; și în acest context trebuie să înțelegem trecerea timpului.

Cu toate acestea, întrebarea continuă să revină: De ce așa de mult timp? Vedem suferințe; știrile și imaginile de la televizor nu vor dispărea; iar noi avem experiențele noastre dureroase. Vedem războaie și toate dezastrele naturale posibile; este ca și când întreaga creațiune ar striga: „Este destul! Destul!” Nu este așa?

Când ne gândim la aceste întrebări grele, așa dureroase cum sunt, trebuie să ne aducem aminte că, din cauza limitelor noastre omenești, nu putem înțelege decât puțin. Vedem doar profilul șters al planului lui Dumnezeu, „ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12). Iar motivele care pentru El sunt clare pentru noi sunt o taină. De aceea, Domnul Isus a spus: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau sorocurile; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa” (Fapte 1,7). Stabilirea momentului potrivit aparține în cele din urmă suveranității lui Dumnezeu. Nouă nu ne este dat să știm cu siguranță *când*. Tot ce putem să știm cu siguranță este că a doua venire *va avea loc*. Și această siguranță creează o urgență care susține fiecare generație de credincioși, conducându-i să facă alegeri corecte în privința valorilor, priorităților și angajamentului.

Concluzii greșite

Când contemplăm făgăduințele Domnului, focul care arde în noi este dorința fierbinte ca El să vină repede. Din când în când, cu ardoare și sinceritate, ne întrebăm: Pot eu să fac ceva ca să grăbesc evenimentul acesta? Sau nu cumva sunt o piedică pentru împlinirea lui? Ce pot să fac?

Când căutăm răspunsuri la aceste întrebări, putem ajunge să privim prea mult în noi înșine. Astfel am

putea fi determinați să dăm răspunsuri care, deși conțin ceva adevăr, probabil sunt mai puțin folositoare decât credem noi, pentru călătoria noastră spirituală. Unii ar putea fi înclinați să se uite mai mult la lipsurile lor de ordin spiritual. Ei sunt absorbiți de gândul că prioritățile lor nu sunt corecte. Că nu câștigă destule biruințe. Că nu sunt destul de buni (suntem vreodată destul de buni?). Ei pot trage concluzia că motivul pentru care venirea Domnului întârzie este faptul că ei personal nu sunt pregătiți.

Este adevărat că spiritul de indiferență al Laodiceii și cel de revoltă de la Cades-Barnea domină încă în poporul lui Dumnezeu. Și ne aducem aminte de cuvintele Spiritului Profetic, care ne spun că „necredința, spiritul lumesc, neconsacrarea și certurile dintre cei care mărturisesc că sunt poporul lui Dumnezeu ne-au ținut în această lume a păcatului și durerii așa de mulți ani” (*Selected Messages*, cartea 1, pag. 69). Când privim la biserica noastră și la noi înșine, știm foarte bine că suntem departe de modelul pe care Domnul Hristos l-a avut în vedere pentru noi, ca biserică „fără pată, fără zbârcitură... ci sfântă și fără prihană” (Efes. 5,27). Și trebuie să mărturisim că nu avem „o purtare sfântă și evlavioasă” (2 Petru 3,11), așa cum dorește El de la credincioșii care trăiesc în așteptarea venirii Sale. Mulți care „mărturisesc că au untelemnul harului în vase, împreună cu lămpile lor, nu au devenit lumini care să ardă și să strălucească în lume” (*Maranatha*, pag. 55).

Da, aceste realități nu pot fi negate. De multe ori, biserica nu este ceea ce Domnul așteaptă de la poporul Său. Facem greșeli în iubire, ca și în slujire. Și, de cele mai multe ori, suntem conștienți de aceasta. Desigur că putem să facem ceva în această privință!

Dar, deși este corect și bine ca fiecare dintre noi să ne cercetăm și să ne ocupăm de situația în care ne

aflăm, nu este corect ca, atunci când plângem din cauza lipsurilor noastre personale, să începem să-i examinăm pe alții, să scoatem în evidență și să ne ocupăm de lipsurile pe care le vedem în viața altora, așa cum facem uneori. Când se întâmplă astfel, climatul spiritual din biserică se răcește considerabil. În scurt timp, biserica devine un loc neatractiv, iar membrii ei ajung dezagreabili și neiubiți. Nici unul dintre noi nu ne purtăm destul de bine și nici nu avem calitatea care să ne dea dreptul să fim judecatori spirituali ai tovarășilor noștri de călătorie. Deficiențele spirituale sunt personale și, în majoritatea cazurilor, ne putem ocupa de ele cel mai bine la nivel personal.

Dumnezeu stabilește când a sosit timpul potrivit

Am spus deja că hotărârea finală, care stabilește *când* a sosit momentul ca Domnul Isus să revină, este ascunsă în suveranitatea lui Dumnezeu. El Și-a rezervat dreptul de a lua această hotărâre. Și totuși, Dumnezeu le-a dat oamenilor posibilitatea să înțeleagă într-o anumită măsură scopurile și obiectivele pe care El caută să le realizeze înainte de a doua Sa venire. Ele ne pot servi ca indicatoare.

Primul scop. Apostolul Petru ne aduce aminte că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Dumnezeu intenționează să mântuiască pe cât mai mulți. În această privință, lucrarea Lui nu s-a terminat încă. Domnul Isus a spus că sfârșitul nu va veni până când Evanghelia nu va fi prezentată ca mărturie pentru toți oamenii (Mat. 24,14). Realizarea acestui obiectiv este greu de estimat, însă el subliniază adevărul minunat că Mântuitorul nostru nu va închide ușa în mod prematur. Unii dintre prieteni și dintre cei dragi nu vor fi în cer. Dar, în toată veșnicia, nimeni nu va avea motiv să-L întrebe pe

Domnul Isus: „Nu ai fi putut să mai aștepti puțin? Nu ai fi putut să încerci și mai stăruitor?” Mântuitorul nostru va fi făcut tot ce se putea face și nu Se va întoarce decât după ce va epuiza toate mijloacele de a-i mântui pe oameni. Misiunea Sa de iubire și de răscumpărare îl determină să facă astfel.

Totuși este evident că va veni momentul în care El va trebui să spună: „Noi am făcut tot ce se putea face. Să închidem acum acest capitol dureros al istoriei omenirii”. Dar momentul potrivit pentru această hotărâre este ascuns în înțelepciunea suverană a lui Dumnezeu. Numai El, care este atotștiutor, poate să evalueze în ce măsură oferta mântuirii Sale prin Domnul Isus a fost transmisă tuturor. Când ne aducem aminte că Dumnezeu este angajat în mântuirea oamenilor, trecerea timpului devine un element de asigurare, și nu o amenințare a siguranței. Motivele care determină așteptarea sunt foarte bune, oricât ar dura ea. „Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2 Petru 3,15). Noi dorim ca El să vină repede. Și totuși, când privim în jur și când întâlnim nume și fețe cunoscute, suntem tulburați și îndurerăți pentru că unii dintre cei despre care am sperat că vor fi acolo lipsesc. Ar trebui poate ca El să mai aștepte puțin? Domnul cunoaște agonia noastră.

Al doilea scop. Când căutăm răspunsuri la întrebările noastre, acceptăm – deși poate ne este greu să înțelegem pe deplin – faptul că există motive pentru care Dumnezeu îngăduie ca răzvrătirea să-și urmeze cursul. La a doua Sa venire, Domnul Isus Hristos va fi Biruitorul; El nu va fi contestat iarăși, pentru că a dat răspunsul final și deplin la toate acuzațiile lui Satana. Nimic nu va fi rămas nerezolvat. Nici un alt răspuns la problema păcatului nu va mai fi necesar. Tatăl revoltei le-a sugerat primilor noștri părinți că nu se poate avea încredere în Dumnezeu, că motivele Sale sunt suspecte, și astfel a adus păcatul în inima și în viața lor

(Gen. 3). Dar, la sfârșit, diavolul nu va mai avea nici o credibilitate. El a beneficiat de timp și ocazie să demonstreze consecințele depline ale răzvrătirii sale, prin războaie, suferință, exploatare, pierderi, boală și moarte. Revolta împotriva lui Dumnezeu nu va mai fi niciodată o opțiune atractivă. Ea a fost discreditată total, atractivitatea ei a trecut pentru totdeauna. Istoria păcatului va rămâne cea mai convingătoare mărturie împotriva lui.

În aceasta constă garanția noastră pentru veșnicie. „Orice neclaritate cu privire la adevăr și răstăcere în lupta cea lungă a fost explicată acum... Chiar lucrările lui [Satana] l-au condamnat” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1997, pag. 689).

Revolta împotriva lui Dumnezeu s-a discreditat deja foarte mult.

Motivele care determină așteptarea sunt foarte bune, oricât ar dura ea.

Dar numai Dumnezeu știe când a sosit timpul să i se pună capăt.

Deci, este clar faptul că, în răspunsul final și decisiv al lui Dumnezeu la problema păcatului, trebuie să fie luate în considerare aspecte mai ample și mai cuprinzătoare decât mântuirea mea. Pentru fiecare dintre noi, problema mântuirii personale este în mod clar de importanță vitală. Dar pentru imaginea de ansamblu, și anume pentru siguranța veșnică a noii creațiuni și a locuitorilor ei, Dumnezeu va fi dat de asemenea un răspuns cuprinzător, care se ocupă de rădăcinile, ca și de consecințele răzvrătirii.

Fără a doua venire a Domnului Hristos, nu se poate pune capăt luptei dintre bine și rău. Fără întoarcerea Sa, planul lui Dumnezeu prin creațiune și prin mântuire nu poate fi realizat. Fără a doua Sa venire, făgăduințele Sale nu-și vor găsi

împlinirea. Fără a doua venire nu există viitor; mântuirea nu poate fi terminată. De aceea suntem îndemnați: „Domnul vine curând. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, credeți aceasta. Faceți din ea o parte a vieții” (*Mărturii*, vol. 7, pag. 236). „Edenul restabilit” (*Tragedia veacurilor*, pag. 666) înseamnă închiderea cercului – Dumnezeu a adus creațiunea înapoi la intenția Sa de la început. Revenirea Lui înseamnă sfârșitul suferinței. Înseamnă că îi voi întâlni iarăși pe cei dragi pe care i-am condus la locul lor de odihnă. Revenirea Lui înseamnă că puterea păcatului, care a ruinat așa de multe vieți, va fi zdrobită. Toată suferința se va termina. Dar nimic din toate acestea nu se poate întâmpla fără a doua Sa venire.

Cât va mai trebui să așteptăm?

Nu știm. El ne-a spus să fim cumpătați, să veghem, să ne rugăm și să nu pierdem din vedere „smochinul” – să recunoaștem semnele timpului.

Eu nu pot fi credincios, dacă nu accept siguranța celei de-a doua veniri. Dacă în planurile mele nu există loc pentru această realitate, atunci „credința” mea se bazează pe altceva decât pe Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru lume, a doua venire a Domnului Hristos este o „veste rea”; dar pentru cei credincioși este momentul suprem al bucuriei.

Întrebări pentru discuție

1. Cum trebuie să meditam la întârzierea aparentă a revenirii Domnului Hristos, în mod personal și ca biserică?
2. Cum sunt influențate mărturia și misiunea dv. de „întârzierea” celei de-a doua veniri?
3. De ce trebuie să așteptăm cu nerăbdare a doua venire? Considerați că este potrivit sau nepotrivit să aveți motive personale pentru care doriți ca Domnul Isus să revină?

Jan Paulsen este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Până voi veni Eu

Cum să avem curaj și speranță în timp ce așteptăm a doua venire.

Ion Buciuman

„Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,2.3).

Ucenicii privesc întrebători fața Învățătorului, care Se străduiește să le transmită speranță, curaj și mângâiere, atât pentru următoarele cincizeci de zile, cât și pentru generațiile viitoare. Ideea plecării îi umple de teamă și nesiguranță, în timp ce făgăduința locuirii veșnice în prezența Sa le aduce bucurie și încredere. Nimeni nu are cum să-și dea seama că, până la împlinirea acestui vis de izbăvire și refacere, urmau să treacă milenii întregi.

Vă puteți imagina trăirile sufletești ale ucenicilor, când anii se scurgeau unui după alții, iar fericita nădejde părea că mai mult se îndepărtează decât se apropie de împlinire? Acolo, în camera de sus, realitățile veșnice păreau să fie atât de imediate, iar acum, în vârtoarea evenimentelor, lucrurile făgăduite deveneau din ce în ce mai puțin accesibile. Persecuții, disperare, neputință și moarte, în loc de cămine cerești, viață veșnică, strălucire și bucurie.

Generații după generații aveau să fie luminate și încălzite de această viziune a Casei Tatălui, în care sunt multe locașuri. Din când în când, febra întoarcerii acasă a revenit în inima oamenilor, pentru ca să scadă treptat, de fiecare dată după ce timpul de care și-au legat așteptarea a trecut. Încheierea celui de al doilea mileniu readuce în întreaga suflare creștină această neliniște a așezării din nou a tuturor lucruri-

lor. Cât va mai trece și când se vor împlini toate cuvintele bune spuse de Isus? Cum să-ți păstrezi moralul și să nu-ți pierzi speranța, când Stăpânul întârzie să vină?

Alege zilnic, ca și cum n-ai mai fi ales niciodată

A fi sau a nu fi moștenitor prin credință este în mod esențial o problemă de alegere personală. Dumnezeu a pregătit totul pe cheltuiala Lui. El are grijă să ne înștiințeze despre planurile Sale de viitor. El ne arată consecințele umblării pe fiecare dintre cele două drumuri. El ne oferă putere de ascultare. El ne asigură libertatea de alegere și așteaptă să o folosim. În providența Sa, El a rânduit suficiente momente când inima noastră să simtă din plin iubirea Lui de Tată îndurător. Împreună cu tot ce-

rul, El așteaptă să fructificăm aceste momente de aur. Pentru unii există o zi de reflecție, o ocazie de har, în care voința personală este afirmată public pentru adevăr, pentru Dumnezeu și pentru viață veșnică. Pentru alții, ceasul înnoirii este difuz și răsfirat de-a lungul perioadelor lungi de timp. Dar, și pentru unii, și pentru alții, ceea ce dă perspectivă și consistență alegerii este reafirmarea acesteia. Pentru a face față disperării dezolante specifice drumului din pustie, între Marea Roșie și țărnul făgăduit al Canaanului, deprinderea

de a repeta zilnic alegerile mântuitoare este singura soluție pentru a ieși din impas.

Starea sufletească nu este un argument absolut în ce privește calitatea experienței religioase. Putem fi lângă Domnul chiar în clipele noastre de confuzie și neputință și putem fi departe de El chiar în momentele de exaltare. Se pare chiar că necazurile ne aduc mai aproape de cer, în timp ce biruințele sunt tot atâtea riscuri de înstrăinare și rătăcire.

Alegerea zilnică a drumului îngust și drept este un act moral, rațional și responsabil, indiferent de condițiile sau de starea emoțională de moment. Poți să-ți afirmi această alegere verbal față de prieteni și față de cei apropiați, o poți face în gând, în conversații tainice cu Dumnezeu, o poți scrie într-un jurnal personal sau într-o altă formă care se potrivește experienței tale. Dar fă-o! Alege zilnic, ca și cum n-ai mai fi ales niciodată până atunci!

Nu te teme să faci schimbări

Experiența creștină este un amestec echilibrat de stabilitate și schimbare. A rămâne neabătut și fidel marilor adevăruri dumnezeiești este o primă dimensiune a credinței și a credinciosului. A face schimbări în orice lucru care trebuie schimbat este o a doua

Deprinderea de a repeta zilnic alegerile mântuitoare este singura soluție pentru a ieși din impas.

latură a vieții celei noi, pentru că înnoirea înseamnă schimbare. Uneori, aceasta este dureroasă și cere eforturi împotriva tendințelor naturale, dar a nu face schimbarea la momentul și locul potrivit duce la pierderi care pot fi irecuperabile.

Ceea ce dă valoare și sens schimbării este criteriul care stă la baza ei. În acest ev postmodern, când omul și gusturile sale devin etalon pentru industrii întregi, ideea de a fi orientat spre valori externe sinelui poate fi puțin perimată. Înnoirea spirituală vine de sus și criteriul schimbării vieții este stabilit

de Dumnezeu. Putea transformatoare este lucrarea Duhului Sfânt, care săvârșește în ființa noastră retușul permanent după chipul divin. „... și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18).

Pe măsură ce voința divină este căutată și înțeleasă, nevoia de schimbare ne conduce să devenim mai aproape de așteptările Domnului. În planul divin, există un loc și o lucrare pentru fiecare, și numai înnoindu-ne permanent ne putem împlini rolul în mod salvator. În așteptarea lucrurilor de sus, să ai curajul să operezi schimbări, ori de câte ori este cazul. Există riscul de a face schimbări nenecesare sau exagerate. Evită-l, dar nu uita să le faci pe cele de trebuință și evidente. Astfel, vei rămâne și te vei schimba, în armonie cu ritmuri care nu țin prea mult de această lume și care vin de dincolo de zare.

Fii orientat spre viitor

Indiferent de structura sufltească, urmașii lui Hristos privesc viitorul cu încredere și speranță. Trecutul este o carte de învățătură. Prezentul este o ocazie de aur pentru aplicațiile lecțiilor învățate, iar viitorul este lumina care ne îndrumă și ne atrage. Perspectiva economică, politică și socială nu poate oferi totdeauna mari șanse imediate, dar creștinul este un vizionar. El privește cu încredere lumina de dincolo de zare. Ea nu se vede încă, dar el știe că acolo este țărnu. Dincolo de

pusie este țara făgăduită. Dincolo de valuri este pământul transfigurat și sigur.

Biserica, mai mult decât alte instituții, are rădăcini și tradiții care o leagă puternic de trecut. Dar, dacă nu are forța să se îndrepte cu întreaga încărcătură de valori ale trecutului spre viitor, ea riscă să devină o simplă piatră de aducere aminte, aproape inutilă pentru contemporani și fără perspectivă pentru urmași. Creștinul, asemenea bisericii, poate da sens experienței sale, numai dacă are în vedere ziua de mâine. Adventismul este prin excelență o mișcare spre viitor. Actul de naștere îi este semnat în vremuri de înfrigorată așteptare a revenirii.

Viața se mișcă într-un ritm din ce în ce mai rapid. Dinamica schimbării generale este din ce în ce mai alertă.

În asemenea condiții, viitorul poate fi destul de greu de intuit. Dar „avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1,19).

A fost oferită lumină abundentă prin darul profetic, pentru a privi cu deplină încredere viitorul bisericii și răsplătirea viitoare. Exercițiul privirii în viitor ar trebui să fie practica noastră de fiecare zi, în viața instituțiilor, a bisericilor locale, a familiilor și a tuturor credincioșilor noștri,

pentru că adventismul este religia viitorului.

Consideră greșelile lecții de învățat

Teama de a nu greși este normală, legitimă și folositoare, dar, oricât am vrea să fie altfel, noi suntem supuși greșelii datorită propriei noastre naturi și mediului în care ne aflăm. Atunci când teama de greșală devine obsedantă, ritmul creșterii se încetinește și chiar se poate opri. Aceasta poate deveni un instrument foarte eficient al vrăjmașului. Pentru natura și condițiile noastre, greșala poate fi un excepțional factor de dezvoltare. Presupun că nimeni nu își planifică greșelile, nu le dorește și nu se bucură când ele se produc, dar toți le putem folosi. Greșelile sunt ocazii de pocă-

ință și de întoarcere, sunt motive de iertare și de refăcere; ele ne oferă o nouă șansă de a ne apropia mai bine și mai mult de Dumnezeu și unii de alții. Vorbind din experiența multor ani de slujire, un bătrân venerabil spunea: „Rău este când ne certăm, dar ce bine este când avem curajul și favoarea să ne împăcăm!”

Greșelile sunt ocazii de a identifica riscurile, pericolele și locurile slabe. Pe viitor, vom ști din experiență și cu prețul propriilor dureri și remușcări ce anume să evităm și eventual cum anume să nu mai facem. Thomas Edison nu a considerat inutile sutele de încercări ale sale de a realiza un bec. El a spus că, de fapt, a descoperit tot atâtea modalități prin care nu se poate realiza un bec. Faptul că până la urmă a reușit a făcut ca întreaga osteneală să merite. Greșelile sunt lecții valoroase, dacă învățăm din ele, sau pierderi irecuperabile, dacă

n-am învățat nimic. Tu hotărăști pierderea sau câștigul!

Este un privilegiu să ajuti pe cineva

Oamenii și proiectele sunt într-o permanentă concurență. Ce este mai important: producția sau beneficiarii? Uneori, suntem atât de preocupați de programe, încât ne scapă din vedere esențialul: oamenii din programe. Nu există conducere cu adevărat mare și nici conducători de renume, fără preocuparea față de oameni și de nevoile lor.

Drumul spre Împărăție este pustiu și inutil fără oamenii pentru care este făcut. A te opri din lucrările foarte importante și a asculta necazurile cuiva, a face un ocol pentru a fi mai de folos pentru cineva neînsemnat este o formă superioară de valorificare a

timpului disponibil. Isus a avut de împlinit cea mai importantă misiune care a existat vreodată, dar El Și-a luat întotdeauna timp din abundență ca să-i întâlnească pe oameni în mijlocul problemelor lor și nu a trecut niciodată nepăsător pe lângă ei.

O asemenea perspectivă poate părea năucitoare și nerealistă. Nimeni nu-și poate permite să fie permanent doar la dispoziția oamenilor și a solicitărilor lor. Între altele, suntem datori să croim proiecte curajoase și să fim implicați cu trup și suflet în realizarea lor. Dar toate acestea nu ar avea sens fără motivul central al existenței, care este iubirea de oameni. Dacă Dumnezeu Și-a luat timp să le arate iubire oamenilor, și noi suntem datori să facem la fel. Uneori, viața devine aridă și aproape fără sens, în ciuda implicării extreme în activități și programe. Timpul folosit lângă oameni cu necazurile lor poate fi o adevărată oază care să ne redea sensul existenței și al lucrării.

Samariteanul milos i-a spus hangului să-i poarte de grijă rănitului în convalescență, până se va întoarce el. Iar dacă cheltuielile aveau să depășească avansul oferit, decontarea urma să fie de o generozitate împărătească. În curând, pe norii cerului Se va arăta Cel care ne-a dat în grijă lucrarea și pe oameni. El ne va cere socoteală și pentru una, și pentru alta. Merită să fii găsit credincios. Până Se va întoarce El, alege zilnic, fă schimbări, privește viitorul, învață din greșeli și poartă-le de grijă celor din jur.

Întrebări pentru discuție

1. Când ți-ai evaluat ultima dată prioritățile?
2. Care este ultima lecție pe care ai învățat-o din greșeli?
3. Ce loc ocupă oamenii în planurile tale?
4. Cu ce cuvinte ai vrea să-L întâmpini pe Domnul Hristos?

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a uniunii.

Cântați și bucurați-vă. Isus revine în curând!

Judi Rogers

Notă pentru părinți și instructori

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc” (1 Cor. 13,11).

Vă aduceți aminte de un eveniment din copilărie care v-a lăsat amintiri plăcute sau triste? Vă amintiți de ceva ce ați înțeles greșit datorită gândirii copilărești și a logicii de atunci?

Îmi amintesc de vremea când, mică fiind, părinții ne citeau, mie și fraților mei, prima viziune a soriei White (*Early Writings*, pag. 14-20). În această viziune, sora White văzuse cum poporul advent înainta pe calea cea îngustă spre cer. Ea spunea că unii au obosit și nu și-au mai ținut privirea ațintită la Isus și au căzut de pe cale. Viziunea continuă, vorbind despre Cer și despre Noul pământ. Este o povestire foarte frumoasă. Acum, ca adult, o înțeleg altfel. Dar când eram mică nu puteam înțelege sensul acestei viziuni. Ani de zile m-a tulburat și am avut coșmaruri. Îl iubeam pe Domnul Isus și doream sincer să merg la cer. Dar nu mă puteam vedea mergând pe calea cea strămtă spre cer și reușind să nu-mi iau ochii de la Isus nici o clipă și să nu cad, timp de șapte zile, cât trebuia să merg.

Copiii gândesc în termeni foarte concreți, literal, și de aceea le este greu să sesizeze deosebirile dintre realitate, fantezie și gândirea abstractă.

Subiectul din săptămâna aceasta va fi „Revenirea lui Isus și Cerul”. Este un subiect foarte plăcut, dar adesea tulburător pentru copii, datorită

limbajului folosit de adulți. Rugăciunea mea este ca Domnul să-i ajute pe copii să înțeleagă prin lecțiile acestea și să aștepte cu bucurie revenirea Domnului nostru. Domnul să vă binecuvânteze și să vă ajute să faceți ca atât căminul vostru, cât și comunitatea voastră să fie un loc în care copiii să-L poată vedea pe Isus domnind.

Materialul poate fi folosit în comunitate, dacă sunt cel puțin doi copii de vârste apropiate care participă împreună cu părinții la întâlnirile din Săptămâna de Rugăciune la biserică sau acasă.

Oricum, este de dorit ca părintele sau instructorul să citească materialul mai înainte, pentru a-l îmbunătăți sau adapta la nevoie. În general, povestirile propuse „merg” la copii până la 8 ani. Pentru ceilalți, poate doar ca o mică ilustrație. Puteți folosi și alte metode de a învăța textul de memorizat, puteți înlocui povestirea cu o experiență din viața dv. sau cu ceva mai adecvat pentru copii mai mari. Fiți creativi în propunerile pe care li le faceți copiilor pentru momentele de „creativitate”. La oricare subiect le puteți propune să scrie, să deseneze, să caute în Biblie sau chiar să alcătuiască întrebări biblice „la subiect”, pentru ceilalți.

SABAT DIMINEAȚĂ

Biblia îmi spune...

Isus a promis că va reveni în curând

Copiii trebuie

- Să știe că Isus a făgăduit că va

reveni;

- Să fie siguri că El își respectă promisiunile;
- Să răspundă mulțumindu-I pentru această făgăduință.

Subiecte de rugăciune

Să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne-a dat Biblia. Să-I mulțumim și să-L laudăm pentru tot ce a făcut pentru noi. Studiind împreună azi, să-L rugăm să ne ajute să înțelegem ce ne-a spus despre revenirea în curând a Domnului Isus.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat

Pentru copiii de la 7 la 12 ani

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,1-3).

Pentru copiii de la 3 la 6 ani

Spuneți fiecare cuvânt împreună cu cei mici: „... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14,3).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Ajutați-i pe copii (părinți, dacă faceți acest studiu acasă, cu copilul dv., ajutați-l pe micuț) să găsească textul în Biblie. Ar fi de dorit ca fiecare să învețe să caute și să găsească textele în Biblia personală. Subliniați textul sau lipiți lângă el o ste-

luță (un abțibild), așa încât copilului să-i fie ușor să regăsească textul.

Închideți Biblia și cereți-i copilului să regăsească textul. (Înainte, îi puteți da câteva indicii, în funcție de vârstă și de capacitatea lui de a recunoaște literele sau de a le memora). Recitiți textul. Ce vrea să spună?

Ca să fim minte

Arătați-i copilului imagini cu avioane, elicoptere, mașini mici, autobuze, autocare, trenuri sau alte mijloace de transport. Întrebați-l cum va reveni Domnul Isus, cu ce.

Scrieți pe câte o bucată de hârtie fiecare cuvânt al textului de memorizat. Amestecați hârtițele și cereți-i copilului (copiilor) să le pună în ordine. Repetați această activitate până când fiecare reușește să facă bine acest lucru. Pentru copiii mai mici, puteți sugera ideile prin imagini – desene simple.

Creativitate

Faceți o plimbare împreună cu copilul (copiii) și discutați cât de frumos va fi în ceruri, unde nu va mai exista nici păcat, nici durere. Puteți planifica plimbarea pentru duminică dimineața (acum, dar discutați pe unde ați putea merge și ce ați vedea acolo) și în cursul plimbării adunați mici lucruri din care copilul să poată construi „o casă frumoasă” – crenguțe, frunze mai deosebite, pietricele, scoici, ghinde și alte „materiale” din natură. După sau în timp ce o construiește, discutați cât de mult ne vom bucura când vom fi împreună cu Domnul Isus, în locuințele pregătite de El.

În Sabat, le puteți cere să deseneze o casă, așa cum și-ar dori să fie casa pregătită în cer de Domnul Isus.

Cântare

Propuneri – „Când la sunetul de trâmbiță” din *Imnuri creștine* (390). Puneți o înregistrare cu „Trâmbiți sunați”. Pentru un copil mai mic sau pentru o grupă de copii mici, faceți niște trâmbițe din foi de hârtie și lăsați-i să „sune” din ele cu bucurie.

„Vine Isus, vine Isus, / Vine Isus în curând.”

Discuție

Cum v-ar plăcea să fie casa care vă așteaptă deja în cer?

Cum credeți că va reveni Domnul Isus? Cu un avion sau cu o navă spațială?

Va zbura?

Știți ce spune Biblia?

Și știți de ce va reveni?

Povestire

Când aveam cam cinci anișori, am fost într-o vacanță la bunicii din partea mamei. Locuiau în Pennsylvania, undeva la țară, și aveau o gospodărie frumoasă. Fusesem la ei de mai multe ori și îmi plăcea mult acolo. Aveau și câini și pisici, iar bunicul ne lua cu el să ne arate păsările, vitele și porumbeii. Bunica avea tot felul de flori, de toate culorile, dar și o grădină de zarzavaturi și îi plăcea să gătească – făcea tot felul de bunătăți.

Când ne strângeam toți, la masa mare din sufragerie, era atât de plăcut! Noi, la oraș, mâncam mai mult semipreparate, foloseam conserve. Acolo totul era proaspăt, din grădină. Cartofii copti și porumbul dulce fiert sau copt, merele proaspete sau compotul special al bunicii, mâncărica de fasole verde și pâinea făcută de bunica, servită cu unt de-abia bătat – toate erau extraordinare! Ne plăcea mult la bunici, mai ales că uneori veneau și verii mei.

Cu ocazia aceasta, despre care vă povestesc, eu și fratele meu mai mare am ajutat-o pe bunica la cules cireșele. Apoi bunicul m-a luat la iaz, la pescuit. Apoi ne-am dus pe câmp. Am adunat ouăle proaspete. Vacanța aproape trecuse și mai erau atâtea de făcut și de descoperit!

Într-o zi, tata ne-a spus că trebuia să plece acasă pentru câteva zile – era chemat la serviciu; dar noi – eu, mama și frații mei – mai puteam rămâne. Ce ne-am mai bucurat!

Numai că, după vreo două-trei zile,

mi s-a făcut dor de tata. În fiecare seară, când mergeam la culcare, o întrebam pe mama când vine tata înapoi. Ea mă mângâia pe cap și îmi spunea: „Curând”. Nu-mi plăcea cuvântul acesta pe care nu-l înțelegeam prea bine, așa că în fiecare seară, când mergeam la culcare, mă mai uitam puțin pe geam, de unde se vedea bine șoseaua, sperând să văd mașina tatei cum se apropie de casă. Dar tata nu a venit.

Mama îmi repeta mereu că, înainte de a pleca, tata a promis că se va întoarce, deci se cuvenea să nu mai întreb în fiecare zi. Și mi-a amintit că tata se ținea totdeauna de cuvânt, așa că puteam să mă bucur liniștită de zilele acelea frumoase petrecute la țară, pentru că, în câteva zile, tata avea să vină. Nu am mai fost îngrijorată, dar tot mă uitam pe geam în fiecare seară, sperând să văd mașina.

Știți, copii, noi avem în ceruri un Tată, care ne iubește foarte mult. De fapt, ne iubește atât de mult, încât a pregătit totul ca noi să fim împreună cu El în cer. Domnul Isus, Dumnezeu Fiul, va veni să ne ia la cer, ca să fim acolo cu El și cu Tatăl. Textul nostru de memorizat ne spune și că El ne-a pregătit în ceruri locuințe unde vom sta în curând. Nu va fi minunat? Biblia nu ne spune exact când va reveni Isus, dar ne spune să așteptăm, să ne rugăm și să fim gata.

Moment de „fixare” a lecției

Întrebați-i pe copii: „Ce făgăduință ne-a făcut Isus? Credeți că o va împlini? De ce?”

Micul misionar

Dacă la începutul orei le-ați dat copiilor să deseneze „casa din cer”, arătați-le acum tuturor ce a desenat fiecare. Găsiți câte un cuvânt de apreciere pentru fiecare desen, lăsați-l pe autor să explice dacă este cazul. Dați-le desenele să le arate părinților și apoi unui prieten, căruia să-i vorbească despre făgăduința Domnului Isus.

Să ne rugăm

Întrebați-i pe copii dacă doresc să se roage pentru cineva anume. Le puteți sugera să se roage pentru un bolnav, pentru cineva din familie sau pentru un prieten care nu crede în Domnul Isus și nu se bucură că El va reveni. Puteți spune câteva cuvinte despre o rugăciune pe care Dumnezeu a ascultat-o.

Nu uitați să-I mulțumiți lui Dumnezeu pentru că Își împlinește făgăduințele față de noi și pentru că Domnul Isus va reveni, așa cum ne-a promis. Rugați-L să-i ajute pe copii să spună și altora ce au învățat cu ocazia aceasta.

DUMINICĂ

Biblia îmi spune...

Când va veni Isus

Copiii trebuie

- Să știe că doar Dumnezeu cunoaște timpul exact al revenirii lui Isus;
- Să fie entuziasmați de gândul că Îl vor vedea și să se simtă în siguranță, știind că Dumnezeu ține totul sub control;
- Să răspundă, vorbindu-le și altora despre revenirea Sa.

Subiecte de rugăciune

Să-L rugăm pe Domnul Isus să ne ajute să citim Biblia și să ne rugăm în fiecare zi, ca să putem fi gata când va reveni.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat

Pentru copii de 3-6 ani

Odată, ucenicii au venit la Domnul Isus și L-au întrebat când va reveni ca să-i ia la cer. Și iată ce le-a răspuns El: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Mat. 24,36).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Ajutați-l pe copil să găsească textul în Biblie. Subliniați textul în

Biblie. (Dacă micuțul are Biblia lui și aveți niște abțibilduri foarte mici – cu chipul lui Isus, sau cu o steluță, sau cu o floare –, lipiți lângă text un astfel de abțibild). Închideți Biblia și ajutați-l pe copil să regăsească textul. Repetați-l împreună, apoi discutați înțelesul. Dacă deja cunoaște literele, completați împreună, trecând literele care lipsesc: D _ _ _ _ _ z _ _ _ a _ _ _ _ _ ș _ d _ _ _ _ _ c _ _ _ _ _ a _ _ _ _ _ n _ _ _ _ _ n _ _ _ _ _ : n _ _ _ _ _ î _ _ _ _ _ d _ _ _ _ _ c _ _ _ _ _ , n _ _ _ _ _ F _ _ _ _ _ , c _ _ _ _ _ n _ _ _ _ _ T _ _ _ _ _ (M _ _ _ _ _ 24,36).

Pentru copiii de 7-12 ani

Vorbind cu ucenicii, Domnul Isus le-a spus că nimeni de pe pământ nu știe exact când va reveni El. Unii vor spune că știu, dar Biblia arată clar că numai Tatăl cereștie. Dar există câteva lucruri care trebuie să se întâmple înainte de revenirea lui Isus. Cel mai important dintre ele este prezentat în Matei 24,14.

Ce spune acest verset? Cum putem ști când va reveni Isus?

Moment de creativitate (desen)

Desenați pe o coală mare un glob pământesc. Treceți în jur cifrele de la 1 la 12, ca pe cadranul unui ceas. Decupați, din ziare și din reviste, ilustrații cu oameni cărora trebuie să le spunem despre revenirea lui Isus. După ce ați terminat, scrieți sub ilustrație: „O solie de la Dumnezeu pentru astăzi (Mat. 24,36)”.

Cântare

Cântați împreună o cântare despre revenire: „Domnul vine”, „Domnul revine în curând” sau învățați „Deși nu știm când”.

Discuție

Ne spune Biblia exact ziua venirii lui Isus?

Cine știe „data” exactă?

Putem fi siguri că Dumnezeu Își împlinește făgăduințele?

Pot să ajut și eu în vreun fel? Cum?

Copiii mai mari ar putea încerca să facă versuri potrivite, despre

revenirea Domnului, pe o melodie cunoscută. Cântați împreună în clasă sau în familie.

Povestire

Mama a intrat grăbită în sufragerie, ținând o scrisoare în mână. Eu mă jucam cu frații mei pe covor și am observat că mama era nerăbdătoare. Bineînțeles că și noi eram curioși, ca orice copil, și am fugit lângă ea să aflăm de la cine e scrisoarea. Mama a deschis plicul cu grijă și a scos scrisoarea.

Era de la mamaie Kester, care ne spunea că va veni la noi să petrecem împreună sărbătorile de iarnă. Era o veste extraordinară, pentru că știam ce bine va fi cu mamaie Kester. Totdeauna mama îi făcea prăjiturile preferate – mai ales Albă-ca-zăpada – prăjitura aceea minunată cu cremă acrișoară. Eram așa de bucuroși, încât ne venea să țipăm.

Nu o văzusem de mult pe mamaie Kester și ne era dor de ea. De fapt, nu era nici mama mamei, nici mama tatei, ci o bunică „adoptată” – noi o consideram bunica noastră și o iubeam la fel ca pe bunicele din familie. Mamaie Kester știa să povestească mai frumos decât oricine, așa că aveam toate motivele s-o așteptăm cu nerăbdare. Călătorise mult în viața ei, predicase despre Domnul Isus și ținuse lecturi biblice. Adesea ne povestea întâmplări din viața ei – ocazii în care Dumnezeu trimisese îngerii ca s-o păzească și s-o însoțească în călătoriile lungi cu trenul sau cu autocarul. Uneori nu găsea loc la hotel și nici în altă parte, alteori nu avea ce să mănânce, însă Dumnezeu trimitea totdeauna pe cineva să aibă grijă de ea.

Mama ne-a spus că mamaie Kester va veni peste câteva zile cu autocarul și ne va suna de la autogară. I-am ajutat pe părinți să facă ordine în casă, am fost cu ei la cumpărături, am pregătit o cameră special pentru mamaie. Apoi am început să așteptăm. Și-am așteptat – oof! Parcă nu mai trecea deloc timpul! În cele din urmă, am auzit telefonul! Era ma-

maie Kester. Ne suna de la autogară și ne aștepta să o luăm de acolo. Eram așa de bucuroși, încât nu ne găseam astâmpărul, stând pe bancheta din spate a mașinii. Dar iat-o! S-a urcat în mașină lângă noi, copiii, și până acasă ne-a povestit o mulțime de lucruri și ne spunea mereu ce fericită e că suntem din nou împreună.

În curând, nu știm dacă nu cumva săptămâna sau luna viitoare, va veni un prieten foarte drag – Domnul Isus. Sunt așa de fericită, pentru că știu că El vine să ne ia acasă, în cer, unde vom trăi veșnic alături de El. Nu va mai trebui să ne luăm rămas bun niciodată.

Moment de „fixare” a lecției

Copii, spuneți-mi, cum vă simțiți când o rudă îndrăgită sau un prieten bun vă telefonează și vă anunță că va veni la voi? Vă bucurați? Dar, când citiți în Biblie că Domnul Isus va reveni în curând, ce simțiți? Sunteți la fel de bucuroși?

Micul misionar

Gândiți-vă la o persoană căreia ați putea să-i vorbiți chiar azi despre Domnul Isus și despre revenirea Sa.

Să ne rugăm

Să-I mulțumim Domnului Isus pentru făgăduința Sa de a reveni și să ne rugăm pentru copiii din toată lumea care încă nu știu despre revenirea Lui.

LUNI

Biblia îmi spune...

Cum va reveni Isus

Copiii trebuie

- Să știe cum va reveni Isus;
- Să fie bucuroși că va reveni;
- Să răspundă, vorbindu-le și

altora despre revenirea Sa.

Subiecte de rugăciune

Să-L rugăm pe Domnul Isus să trimită Duhul Sfânt să fie cu noi și să ne ajute să înțelegem, atunci când citim, ce ne spune Dumnezeu în Biblie despre revenirea Domnului Isus.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat

Grupa 7-12 ani

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tes. 4,16.17).

Grupa 4-6 ani

„Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer...”

Activități în legătură cu textul de memorizat

Căutați textul împreună în Biblie. Puneți un semn cu o trâmbiță (dacă aveți un obiect potrivit, lipiți-l lângă text, pe marginea paginii). Închideți Biblia și căutați din nou textul.

Scrieți textul pe tablă sau pe o hârtie mare și acoperiți câte un cuvânt, din loc în loc. Repetați textul până se știe bine.

Cântare

Repetăți „Domnul vine” sau altă cântare despre revenirea lui Isus. Într-o grupă cu mai mulți copii, să cânte fiecare câte o strofă sau un vers, pe rând, și ultima strofă împreună.

„Domnul vine, Domnul vine ca Rege glorios./Să-Și adune toți aleșii în ceruri frumos.

Străluci-vor ca aștrii, ca iaspis curat./În coroana-I de aur, lucind ne-ncetat.”

Pentru copiii mai mari

Propuneți-le să scrie o poezie, folosind ideile (cuvintele) din textul de memorizat. Faceți împreună o strofă nouă la cântarea învățată.

Creativitate

Încercați să realizați împreună un poster cu revenirea Domnului Isus,

lipind o imagine cu Domnul revenind, îngeri și bucățele de vată sau pluș care să sugereze norii. Sau puteți să desenați totul.

În timp ce lucrați, discutați despre revenirea lui Isus așa cum e prezentată în textul de memorizat.

Povestirea

Ați călătorit vreodată cu avionul? V-a plăcut? Este minunat să zbori așa de sus, printre nori sau deasupra lor! De sus, din avion, casele, mașinile și oamenii se văd atât de mici! Chiar și munții par mici, când îi vezi de sus. M-am întrebat adesea ce vede Dumnezeu când Se uită din ceruri, jos, spre pământ. Oare vede casa mea? Vede și câinele și pisica? Ce crezi, vede și casa ta și familia ta?

Știu că Biblia spune că Dumnezeu ne cunoaște pe nume și știe exact câte fire de păr am pe cap. Extraordinar, nu? Oare cum reușește să-mi numele firele de păr? Este uimitor!

Când sunt în avion, îmi place să mă gândesc la cer. Acolo, deasupra norilor, parcă mă simt mai aproape de Dumnezeu. Am avut ocazia, de mai multe ori, să văd curcubeul cel minunat și, de asemenea, să văd tot felul de nori. Într-una dintre călătoriile, am văzut din avion două răsărituri de soare și două apusuri. A fost minunat. De multe ori mi-aș fi dorit să fiu pictoriță, să pot picta priveliștile acelea minunate.

Odată am văzut și aurora boreală, altă dată am văzut cometa Hale-Bopp – a fost extraordinar.

Textul de azi ne spune despre revenirea Domnului Isus pe nori. Biblia spune că va apărea mai întâi un nor mic. Norul va fi mare cam cât palma și, la început, întunecat. Dar, pe măsură ce se va apropia, va fi tot mai mare și mai luminos și vom putea să-L vedem pe Domnul Isus și să-I vedem pe îngerii care-L însoțesc.

Credeți că va fi un nor negru, ca norii dinaintea furtunii? Nici nu-mi pot închipui cât de strălucitor va fi norul acela, dar cred ce spune Biblia.

Lecție practică

Dacă timpul este potrivit – e cald și frumos afară –, ieșiți cu copilul în curte și întindeți-vă pe o pătură ca să priviți cerul și norii. Urmăriți împreună formele lor, felul cum se adună sau se destramă, direcția în care merg.

Dacă sunteți la adunare, cu grupa de copii, ieșiți câteva momente în curte și uitați-vă la cer și la nori. Puteți folosi ocazia aceasta ca să vorbiți împreună despre Dumnezeu, despre crearea pământului, despre cer. Când reveniți înăuntru, citiți-le textele din Iov 38, despre nori. Unor copii mai mari le-ați putea da ca „temă” să găsească, folosind o concordanță, textele biblice în care apare cuvântul nor.

În încheiere, reveniți la ideea de început – revenirea Domnului Isus.

Să ne rugăm

Să-I cerem Domnului să ne arate cum să le vorbim și altora despre lucrurile discutate în ora aceasta.

MARȚI

Biblia îmi spune...

De ce va reveni Domnul Isus

Copiii trebuie

- Să înțeleagă de ce va reveni Isus să ne ia la cer;
- Să simtă bucuria de a fi copii ai lui Dumnezeu;
- Să răspundă mulțumindu-I Domnului pentru iubirea Sa.

Subiecte de rugăciune

Să ne rugăm astăzi pentru toți oamenii din lume care nu știu despre Domnul Isus și să-L rugăm să ne ajute să înțelegem ce dorește să ne spună astăzi.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat
Grupa 4-12 ani

„Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântui-

tor pe Domnul Isus Hristos” (Fil. 3,20).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Căutați împreună cu copiii – fiecare în Biblia lui – textul de memorizat. Subliniați-l, apoi închideți Biblia și ajutați-i pe cei mici să găsească textul.

Arătați-le copiilor un buletin, o carte de identitate sau un pașaport. Explicați-le cuvântul „cetățenie”, discutați despre drepturile și îndatoririle unui cetățean, despre lipsa unor drepturi pentru cei care nu sunt cetățenii țării în care locuiesc.

Solia lui Dumnezeu din textul nostru de astăzi este că putem deveni cetățeni ai cerului, dacă credem în El și-L rugăm să ne conducă viața. Domnul Isus a spus că va veni în curând să-i ia pe copiii Săi acasă.

Ca să ținem minte

Dați-i fiecărui copil câte o foaie de hârtie. Cereți-le copiilor să deseneze „Cerul” așa cum și-l închipuie ei sau să-și facă fiecare, din hârtia respectivă, câte un „pașaport” ca acela pe care li l-ați arătat. Scrieți pe pașaport textul biblic, urmat de propoziția: X (numele și prenumele copilului) este cetățean al cerului.

Pe celelalte pagini ale pașaportului, copiii pot desena hărți sau pot scrie numele unor țări în care se află rude sau cunoscuți. Sub numele țării să scrie numele persoanelor care se află acolo. Pot scrie și numele altor țări și ale popoarelor care locuiesc acolo și pentru care ar dori să se roage.

Cântare

Cântați „Sunt copil de împărat” (*Imnuri creștine*, nr. 279) sau „Noi călători suntem” (*ibid.*, nr. 347).

„Sunt copil de Împărat, de-Împărat, de-Împărat./Sunt copil de Împărat, și eu cânt pe cale.

Nu mi-e frică de nimic, de Isus eu sunt ferit;/Domnul e la dreapta mea și eu cânt pe cale!”

Povestirea

Dumnezeu a făcut unele animale

care, în timpul iernii, dorm un somn lung, lung de tot. Puteți numi câteva astfel de animale? Ele nu merg la culcare ca de obicei, ci dorm aproape toată iarna.

Marmota este un astfel de animal care hibernează. Ați văzut vreodată o marmotă? Dacă nu, căutați o imagine cu o marmotă într-un atlas zoologic, într-o carte de zoologie sau într-o enciclopedie.

Este un animal destul de mic, trăiește în pădurile din zonele alpine, are blana cenușie și... hibernează. În spatele casei noastre, lângă heleșteu, sunt câteva marmote. Sunt drăgălașe, dar își fac galerii pe sub pământ, pe lângă heleșteu.

Dumnezeu știe că marmotelor le este greu să mai găsească hrană iarna. De aceea, când începe vremea rea, cu ger și vânturi aspre, Dumnezeu le spune: „Gata! E vremea să mergeți la culcare!” Bineînțeles, nu spune lucrul acesta cu glas tare, în română sau în engleză. Dar El a pus în aceste animale un instinct care să le spună când e vremea să înceapă hibernarea. Înainte de „a merge la culcare”, marmota mănâncă mult, mult și se îngrașă bine. Apoi intră în vizuină, se face colac și adoarme. Dacă ai putea să o vezi, ai zice că e moartă. Respirația e atât de ușoară și de rară, încât nici nu se observă cum i se ridică și coboară coastele în timp ce respiră. Poți s-o atingi și nu se mișcă. Poți să-i suflă în ureche și nu se trezește. Poți s-o gâdili sau să-i ridici pleoapele și ea va continua să doarmă.

Somnul acesta foarte adânc și lung se numește hibernare. Dumnezeu a făcut ca marmotele să doarmă toată iarna, când nu găsesc de mâncare. Când vine primăvara și este iarăși hrană din belșug pentru ele, Dumnezeu spune: „Gata, treziți-vă!” Și marmotele ies din vizuină și încep să umble după hrană.

Ce minunat e Dumnezeu! El are grijă de toate ființele pe care le-a creat, chiar și de aceste animale

mici și neînsemnate. Dar El are grijă cu mult mai mult de tine. Tu ești mult mai de preț înaintea Lui decât animalele.

Ai putea să spui cum are grijă Dumnezeu de tine? Ce face pentru tine? De ce? Pentru că ești copilul Lui, El te-a creat și te iubește foarte mult. Și a promis că va reveni pe pământ și-ți va lua acasă pe toți copiii Săi, să fie cu El pentru veșnicie. Ce minunat va fi! Eu sunt atât de fericită și de nerăbdătoare să-L văd pe Creatorul, Mântuitorul și Regele meu!

Învățăături practice

Mai știți și alte animale care hibernează? De ce iubește Domnul Isus animalele? De ce va reveni pe pământ? Ești tu un copil al lui Dumnezeu? Ce spune solia Lui de astăzi pentru noi?

Faceți o plimbare în natură și căutați lucruri pe care le-a creat Dumnezeu. Puteți face aceasta și ca pe un joc, în drumul spre sau de la școală. Câte feluri de pomi întâlnești? Sunt și alte plante? Treceți pe lângă un râu? Este prin apropiere un deal, un munte sau o pădure? Dacă ridicați ochii spre cer, câte minuni ale creației puteți vedea? (Ajutați-i pe copii să se gândească la soare și la binefacerile lui, la lună și la stele, la nori și la formarea lor, la importanța ploii, la „cumpănirea” norilor, la „cămările zăpezii” și ale grindinii, la promoroacă, la brumă, la rouă.)

Ce îți spun toate acestea? Că Dumnezeu te iubește.

Creativitate

Faceți o „listă de rugăciune” și afișați-o în camera în care se țin întâlnirile acestea cu copiii sau în care studiați acasă și vă rugați împreună cu copilul. Desenați o Biblie și/sau scrieți textul de azi în partea de sus a paginii, iar dedesubt treceți numele (sau lipiți poze ale) membrilor familiei, ale unor prieteni. Rugați-vă în fiecare zi pentru ei.

Spuneți și altora

Faceți o vizită unei persoane

care nu-L cunoaște pe Domnul Isus și vorbiți-i despre iubirea Lui. Duceți-i o floare, o felicitare, câteva fructe. Oferiți-i o carte sau o Biblie.

Ați găsit răspuns la întrebarea: De ce va reveni Isus? Pentru că suntem copiii Lui și cetățeni ai cerului, pentru că ne iubește foarte mult și vrea să trăim veșnic și să fim pentru totdeauna cu El.

MIERCURI

Biblia îmi spune...

Cum să mă pregătesc pentru revenirea Domnului Isus

Copiii trebuie

- Să *știe* cum să se pregătească pentru revenirea lui Isus;
- Să se *simtă* în siguranță, pregătindu-se pentru acest eveniment;
- Să *răspundă*, rugându-L pe Domnul să-i ajute să fie gata.

Subiecte de rugăciune

Să-L rugăm pe Domnul Isus să ne ajute să fim gata la venirea Sa și să ne învețe cum să-i ajutăm și pe alții să se pregătească.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat

Toate grupele

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Arătați-le copiilor o valiză (geantă de voiaj), un pașaport, niște haine împachetate și alte lucruri pe care le luăm de obicei când plecăm într-o călătorie. Întrebați-i dacă au nevoie de aceste lucruri pentru a fi gata să meargă la cer. De ce au nevoie? Cum putem fi gata? Ce pregătiri trebuie să facem?

Ajutați-l pe copil să găsească textul de aur în Biblia lui, citiți-l îm-

preună și discutați ce înseamnă el. Subliniați-l în Biblie. Lipiți lângă text o cruce mică (decupată din hârtie autocolantă). Închideți Biblia și cereți-i copilului să găsească textul. Un copil de școală cu siguranță știe textul pe dinafară – acum ar putea învăța să-l găsească repede în Biblie.

Învățătura. Ce spune acest verset că trebuie să facem ca să avem viața veșnică?

Ca să ținem minte

Scrieți fiecare cuvânt al textului separat, pe câte o bucată de hârtie. În funcție de vârsta copilului (copiii din grupă), puteți ușura activitatea (scriind cu litere de tipar, pe bucăți de hârtie de aceeași formă și mărime) sau o puteți face mai dificilă puțin, scriind pe hârtii colorate diferit, de forme diferite (cerc, pătrat, romb), cu caractere diferite (litere mari de tipar, litere obișnuite de tipar, litere de mână etc.). Copilul (copiii) trebuie să pună cuvintele în ordine. La o grupă de câțiva copii, puteți pregăti câte un set pentru fiecare.

Cântare

Cântați o cântare despre revenirea lui Isus – în funcție de vârsta copilului, o cântare pentru copii sau una din *Imnuri*.

Povestire

Mama-Rață înota cu pușorii ei – opt la număr – pe lângă malul apei. Măcăitul ei ușor îi chema pe boboci în locurile unde se găsea de mâncare. Și ghemotoacele de puf veneau repede-repede și mâncau cu lăcomie. Dar, deodată, mama a văzut o barcă în care erau trei oameni. Pericol! Și-a lăsat pușorii printre treștiile de lângă mal și s-a apropiat în grabă de barcă. Inima îi bătea repede-repede.

Primul care a zărit-o a fost Jeff – băiețelul de șapte ani.

„Mami! Tata! Ia uite!” a strigat el încântat, arătând spre rață.

Rața se apropia de barcă, târându-și o aripă de parcă ar fi fost ruptă.

Tata a vâslit spre rață.

„Cred că are aripa ruptă”, a spus el. „O să o luăm acasă și s-o ținem la noi până se vindecă.”

Rața înota pe lângă barcă destul de aproape, dar păstrând o distanță potrivită ca să nu poată fi prinsă. Tot înota înainte, cât putea de repede, iar barca se ținea după ea, până când au trecut de o cotitură pe firul apei.

Când a socotit că barca e destul de departe și nu mai e nici o primejdie pentru puișorii ei, rața și-a tras aripa „ruptă”, apoi și-a luat ușurel zborul. S-a ridicat deasupra apei, sus, și a făcut câteva cercuri în aer. Își pusese viața în primejdie pentru a-și salva puișorii, dar acum, pentru că pericolul trecuse, se întorcea la ei. Măcănind încetisor, îi chemă lângă ea să mai caute de mâncare.

În barcă, Jeff era tare nedumerit. „Tati! Ce s-a întâmplat? S-a vindecat așa, deodată? Nu mai are aripa ruptă? Cum de poate să zboare?”

Și mama, și tata au zămbit. Ei știau că fuseseră păcăliți. Rătușca-mamă se prefăcuse că are aripa ruptă, ca să-și apere puii. Mai bine să moară ea, dacă e nevoie, ca să scape puișorii.

„Vezi, Jeff, tot așa ne iubește și Domnul Isus. El a venit pe pământ și a murit pentru noi, pentru ca, prin El, noi să putem avea viață veșnică și, într-o zi, să fim împreună cu El în cer. Domnul Isus de-abia așteaptă să fim cu El.”

Jeff a rămas pe gânduri: „Înseamnă că ne iubește tare mult, nu-i așa?”

Moment de „fixare” a lecției

Tu crezi că Domnul Isus te iubește? Vrei să-I mulțumești pentru iubirea Sa? Și să-L rugăm să ne ajute să fim gata când va veni El. Să ne ajute să le spunem și altora despre iubirea Lui și despre revenirea Sa în curând. Și să ne rugăm în fiecare zi și pentru cei cărora le vom vorbi despre El.

Creativitate

Puneți mâna copilului pe o foaie de hârtie. Desenați conturul mâinii – al fiecărui deget în parte. Ajutați-l să înțeleagă solia mântuirii.

1. Scrieți pe desen, pe degetul mare, „Dumnezeu mă iubește” (Ioan 3,16). Repetați împreună tot versetul, în vreme ce scrieți.

2. Pe degetul arătător scrieți: „Sunt un păcătos” (Rom. 3,23). Repetați versetul în întregime, în timp ce scrieți.

3. Pe degetul mijlociu scrieți: „Domnul Isus a murit pentru mine” 1 Cor. 15,3,4. Repetați versetul împreună în timp ce îl scrieți.

4. Scrieți pe inelar: „Domnul Isus mă primește așa cum sunt” (Ioan 1,12). Repetați textul.

5. Pe degetul mic scrieți: „Sunt un copil al lui Dumnezeu” (Rom. 8,16). În timp ce scrieți, spuneți cu glas tare, apoi repetați textul împreună cu copilul.

Rugăciune

Rugați-vă împreună cu copilul și cereți-I Domnului să fie prietenul vostru cel mai bun și să fiți împreună cu El pe Noul Pământ.

JOI

Biblia îmi spune...

Cum va fi în cer

Copiii trebuie

- Să știe ce spune Biblia despre cer;
- Să fie nerăbdători și fericiți să ajungă acolo;
- Să răspundă, vorbindu-le și altora despre cer.

Rugăciune

Să ne rugăm și să-I mulțumim Domnului pentru Biblie. Să-I mulțumim pentru că ne-a vorbit despre cer și să-L rugăm să ne ajute să fim gata să-L întâmpinăm când va veni pe nori.

Solia lui Dumnezeu pentru tine

Textul de memorizat

Grupa 7-12 ani

„El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ți-păt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21,4).

Grupa 3-6 ani

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi” (Apoc. 21,5).

Repetăți textul cuvânt cu cuvânt cu copilul (copiii).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Ajutați-l pe copil să găsească textul. Subliniați-l. Lipiți pe margine un abțibild mic, cu o stea. Închideți Biblia și cereți-i copilului să găsească din nou textul. Dacă lucrați cu o grupă de copii, la comunitate, cereți-le de fiecare dată să vină cu Bibliile la ei.

Învățătura. Ce se spune în acest verset că va face Dumnezeu? Ce se spune despre cer?

Povestirea

Citiți cu copiii (dv. sau/și ei) Apocalipsa 21 și 22. Cereți-le să fie foarte atenți și anunțați-i că vor avea de scris câte ceva din ce se citește. Dați-le foi de hârtie să scrie (cei mici să deseneze – ajutați de un adult) pe o listă lucrurile pe care le-au aflat despre cer și despre Noul Pământ din aceste capitole.

De exemplu:

1. Acolo va domni fericirea.
2. Nu vor mai fi lacrimi.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
10. etc.

Moment de „fixare” a lecției

Întrebați-i pe copii:

- Care este primul lucru pe care ați dori să-l faceți când veți ajunge în cer?
- Care este prima persoană pe care ați dori să o vedeți? De ce?
- Cu ce eroi din Biblie ați vrea să vă întâlniți? De ce?
- Ce ați vrea să-i întrebați?
- Cu ce animale v-ar plăcea să vă plimbați, să vă jucați?
- După care dintre membrii familiei ați începe să vă uitați?

- Pe cine ați căuta mai întâi?
- Despre ce ați dori să știți mai mult?
- La ce instrument v-ar plăcea să cântați?

Creativitate

Folosii decupaje din reviste, reclame, creioane colorate, markere, carioca sau flori, frunze mai deosebite etc., ca să realizați un tablou mare pe o coală de hârtie sau pe carton. Poate participa toată familia – va fi foarte plăcut – sau toți copiii din grupă. În timp ce lucrați tabloul, discutați despre cum va fi în cer. Puneți tabloul pe perete (dacă l-ați făcut acasă), în clasă sau, dacă e foarte reușit, duceți-l la un cămin de bătrâni și stați de vorbă cu cei de acolo despre fericita noastră nădejde.

Cântare

Alegeți o cântare despre cer, potrivită cu vârsta copiilor („Palate alese”, „De-acolo din ceruri”) sau cântați împreună o cântare cunoscută din *Imnuri*.

Să ne rugăm

Tată bun din ceruri, îți mulțumim pentru Biblie și pentru că ne-ai spus despre cer. Credem că va fi un loc minunat. Dorim să fim pregătiți să stăm cu Tine acolo pentru veșnicie. Ajută-ne să știm cum să le spunem și altora despre Tine și despre iubirea Ta și mai ales despre cer și despre cât de minunat va fi acolo. Îți mulțumim pentru că ne iubești și ne asculți rugăciunile. Amin.

VINERI

Biblia îmi spune...

Cum să le spun altora despre revenirea Domnului Isus

Copiii trebuie

- Să știe ce spune Biblia despre datoria noastră de a le vorbi și altora despre Domnul Isus.
- Să simtă că Dumnezeu dorește să lucreze și prin copii, oricât ar fi

de mici.

- Să răspundă, rugându-L pe Dumnezeu să-i folosească pentru a le vorbi altora despre El.

Moment de rugăciune

Să-L rugăm pe Domnul să ne ajute să înțelegem ce spune Biblia despre misiunea noastră de a le vorbi altora despre Dumnezeu, împărțându-le credința noastră în El. Să-I mulțumim pentru tot ce a făcut pentru noi.

Solia lui Dumnezeu pentru mine

Textul de memorizat

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri” (Mat. 5,16).

Activități în legătură cu textul de memorizat

Ajutați-l pe copil (copii) să găsească textul în Biblia lui. Subliniați textul, atrageți-i copilului atenția la referință. Puteți lipi un abțibild mic, cu imaginea unui bec, alături de text. Pentru un copil care nu știe să citească, puteți scrie referința separat pe o hârtie, cu litere mari, apoi închideți Biblia și lăsați-l să caute textul. Îl mai puteți ajuta spunându-i că Matei este prima carte a Noului Testament. Discutați înțelesul textului.

Ca să nu uităm

Stingeți lumina în cameră. Cereți-le membrilor familiei (copiilor, dacă sunteți la adunare) să spună textul și, când se rostesc cuvintele „Tot așa să lumineze...”, aprindeți o lanternă. După ce a terminat, stingeți-o și repetați exercițiul până ce fiecare a spus textul.

Micul misionar

Cum le putem vorbi altora despre cer și despre revenirea Domnului Isus?

1. Puteți oferi o broșură cu studiile biblice ale Școlii de Sabat unui vecin sau prieten, potrivit cu vârsta (grădiniță, primară, juniori). Împachetați-o într-o hârtie frumoasă,

să, legați-o cu o panglică și oferiți-o, spunându-i că v-ar plăcea să o citiți împreună.

2. Oferiți o Biblie cuiva care nu are.

3. Invitați un copil din vecini la altarul familial când se va spune și o povestire din Biblie.

4. Gândiți-vă la un program de Școală biblică de vacanță cu câțiva copii din vecini. Ar putea fi o oră de citit o povestire din Biblie, urmată de o activitate plăcută legată de subiect – desene de colorat, realizarea unui tablou din colaje, un joc de mimă cu personajele despre care ați citit.

5. Scrieți pe felicitări, cumpărate sau făcute de voi, făgăduințe din Biblie și oferiți-le unor vârstnici de la un cămin-spital sau bolnavilor dintr-un spital.

6. Faceți un „inventar” la jucării și oferiți-le copiilor mai mici și săraci jucăriile bune cu care nu vă mai jucați pentru că v-ați făcut mari.

7. Aveți și alte idei?

Cântare

Sugestie: „Da, Eu sunt lumina”, din *Ciripii de păsărele*, „Știi tu oare câte stele”, din *Imnuri creștine* (nr. 263). O puteți face la lumina lanternelor.

Povestire biblică

Demult, într-un sat de pescari trăia un băiețel cu familia lui.

Într-o dimineață, băiețelul a observat că prin fața casei lui treceau foarte mulți oameni. Unde mergeau? Se duceau să-L caute pe un Învățător, pe Isus din Nazaret.

„Mami, mă lași să mă duc și eu?” a întrebat băiețelul.

„Bine, poți să mergi”, a răspuns mama, „dar stai să-ți pregătesc ceva de mâncare să-ți iei la tine. E mult de mers și o să-ți se facă foame.”

Mama a pus într-un coșuleț doi peștișori fripiți și niște pâine de secară; erau un fel de chifle, poate ceva mai mari. I-a pus cinci. Copiii lor li se face foame când merg mult pe jos. Probabil că aveau să stea pe undeva, pe lângă lac.

Băiatul și-a luat coșul și a pornit în grabă pe urmele mulțimii. A ieșit din sat și a mers, mai pe potecă, mai

prin iarbă sau de-a dreptul peste stânci, până la malul lacului. Învățătorul Se așezase pe o coastă domoală și înverzită a unui deal, chiar lângă lac. Era înconjurat de o mulțime de oameni care Îl ascultau cu atenție. Învățătorul spunea niște lucruri noi și foarte interesante despre păsări, despre animale și despre oameni.

Băiatul nu se mai sătura ascultând, dar stomacul îl anunța că ar fi vremea să-i dea și lui ceva. I se făcuse foame.

Se pregătea să înceapă să mănânce, când unul dintre ucenicii Învățătorului s-a apropiat de el și l-a întrebat dacă n-ar vrea să-l dea Învățătorului mâncarea lui. Băiatul s-a mirat. Nu știa ce să creadă, nici ce să facă. A stat o clipă, apoi i-a întins omului coșul său cu mâncare – era așa de puțin!

Ucenicul a luat coșul și i l-a dat lui Isus, iar băiețelul a observat că Domnul Isus era foarte mulțumit. Apoi L-a auzit spunându-le oamenilor: „Așezați-vă pe iarbă. Vom mânca imediat”.

Băiatul a făcut ochii mari. Știa că în coșul lui era atât de puțină mâncare – doi pești mici și cinci pâinișoare, iar acolo erau atâția oameni! Ar fi vrut să meargă la Isus să-l spună că mâncarea nu va ajunge pentru toți, dar a observat că Învățătorul tocmai Se ruga – cerea binecuvântarea pentru masă.

Apoi a văzut că Învățătorul a început să rupă pâinile cu mâna, la fel peștii și să le dea ucenicilor. De câte ori scotea mâinile din coș și rupea din pâine și pește, ele erau pline cu mâncare. Ucenicii luau din mâna Lui și puneau în niște coșuri pe care le găsiseră pe la oameni, apoi mergeau și le împărțeau mulțimii așezate pe iarbă. Toți mâncau – au mâncat pe săturate pentru că era mâncare din belșug – doar pâine și pește, dar îndeajuns pentru toți. După ce s-au săturat, Învățătorul le-a spus ucenicilor să strângă ce rămăse-se. Când au adunat „firimiturile”, s-au umplut douăsprezece coșuri!

Băiatul se grăbea spre casă fericit și nerăbdător să le povestească

părinților despre minunea cu hrana. S-au mirat și ei și s-au bucurat că băiatul lor făcuse ceva pentru Învățătorul și pentru oamenii care-L urma-seră. Băiatul era atât de fericit că împărțise cu ceilalți tot ce avusese la el.

Moment de „fixare” a lecției

Ai dat vreodată ceva de mâncare cuiva care era flămând? Ce crezi că a simțit copilul sau omul acela atunci? Dar tu cum te-ai simțit? Crezi că Domnul Isus S-a bucurat văzând ce ai făcut, așa cum S-a bucurat pe vremuri, când băiețelul acela l-a oferit mâncarea lui?

Rugăciune

Tată scump din ceruri, Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Îți mulțumesc că vrei să fiu o lumină în familia mea, între prieteni și în societate. Te rog, ajută-mă să fiu așa cum vrei Tu! Te rog să binecuvântezi familia mea și să ne ajuti să îi ajutăm și noi pe alții. Îți mulțumesc, în Numele Domnului Isus. Amin.

SABAT DIMINEAȚĂ

Biblia îmi spune...

Regele Isus vine să ne ia acasă

Copiii trebuie

- Să știe ce spune Biblia despre regele nostru Isus.
- Să fie fericiți și nerăbdători să-L vadă.
- Să răspundă, vorbindu-le și altora despre El.

Rugăciune

În Biblie ni se spune că este bine să ne rugăm pentru alții. Aveți prieteni sau rude care nu-L iubesc pe Domnul Isus pentru că nu știu despre El? Haideți să-i trecem pe lista de rugăciune și să ne rugăm pentru ei în fiecare zi.

Solia lui Dumnezeu pentru mine

Textul de memorizat

Grupa 7-12 ani

„Cine este acest Împărat al slavei?”

Domnul cel tare și puternic,
Domnul cel viteaz în lupte.
Porți, ridicați-vă capetele;
Ridicați-le, porți veșnice,
Ca să intre Împăratul slavei!
„Cine este acest Împărat al slavei?”
Domnul oștirilor:
El este Împăratul slavei!” (Ps.

24,8-10)

Grupa 4-6 ani

„Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei.”

Activități în legătură cu textul de memorizat

Căutați împreună cu copiii (copilul) textul în Biblie, fiecare în Biblia lui! Subliniați-l. Pregătiți o coroană mică – un abțibild – pe care să o lipiți lângă text. Puteți desena coroane mici pe foi autocolante, ca să aveți pentru fiecare copil. Discutați înțelesul textului.

Încercați să găsiți o melodie potrivită pe care să puneți cuvintele acestui psalm, ca să-l puteți cânta cu copiii.

Ca să nu uităm

Într-o grupă cu copii mai mulți s-ar putea realiza următoarea activitate: Doi copii sau două echipe de câte doi copii vor fi „străjerii porților”, se vor ține de mână – „porți închise”, iar ceilalți vor fi „îngeri” care-L însoțesc pe regele Isus și vor trece cu El prin porți. Deci înaintea „porților” vor spune: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!” (vers. 7).

Străjerii vor răspunde cu întrebarea: „Cine este acest Împărat al slavei?” (vers. 8) și, după ce primesc răspunsul: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte” (vers. 8), ridică mâinile, formând o arcadă pe sub care se poate trece.

Ajunși în fața celei de-a doua porți (sau reveniți în fața aceleiași), însoțitorii vor repeta cererea: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei!” (vers. 9) și se va pune întrebarea: „Cine este acest Împărat al slavei?” (vers. 10) și vor da răspunsul: „Domnul oștirilor: El este Împăratul

slavei!" (vers. 10 u.p.), înainte de a li se permite să treacă. Schimbați apoi rolurile, astfel ca fiecare copil să aibă ocazia să spună aceste versete.

Cântare

Alegeți sau repetați cântarea preferată a copiilor, despre a doua venire.

Creativitate

Vă plac festivitățile, aniversările? Să presupunem că Regele Isus ar fi invitat la ziua ta și îți inviți și prietenii, ca să le faci cunoștință cu El. *Pe cine ai invita?*

Lista de invitați:

Ce jocuri ați juca? Fă o listă:

Ce s-ar servi la masă? Meniul:

Cu ce te-ai îmbrăca și cum ți-ai aranja casa?

Povestire

Ai avut vreodată ocazia să vezi un rege sau o regină, nu în poză sau la televizor, ci în realitate? Dar dacă ai ști că regele sau regina va veni la tine acasă, ce ai face? Ai face ordine? Ai pregăti ceva deosebit? Unde i-ai primi? Te-ai îmbrăca așa cum te îmbraci când mergi la joacă sau cu hainele de Sabat? Te-ai gândit cum ai saluta, ce ai spune?

În urmă cu câțiva ani eram în Anglia, la St. Albans, pentru a participa la o conferință. Urma să stau acolo cam două săptămâni. Eram cu o prietenă, Debora, care mi-a propus într-o zi să facem turul Londrei. În drum spre Londra, am auzit că era ziua reginei și se organiza o festivitate deosebită – un fel de defilare a gărzilor – toți cei din garda regală urmau să defileze îmbrăcați cu uniforme de gală și să însoțească familia regală spre Palatul Buckingham. Și eu, și Debora am fost încântate când am aflat – aveam ocazia să o vedem pe regină „în carne și oase” și pe toată familia regală!

Când am coborât din tren, am

fugit până la stația de metrou ca să ajungem mai repede la palat, în nădejdea că vom putea să o vedem pe regină. Am ajuns destul de devreme, dar era deja strânsă multă lume acolo. Noi nu mai fuseserăm niciodată și nu știam nici ce să facem, nici unde să ne așezăm ca să vedem mai bine.

Am auzit niște trompete, apoi au apărut soldații călare pe niște cai mari și foarte frumoși, apoi au ieșit și trăsurile, din spatele palatului. Am văzut familia regală când a trecut cu trăsura chiar prin fața noastră. Mulțimea a urmat alaiul pe stradă, dar noi am rămas pe loc, știind că se vor întoarce la palat. Am așteptat destul de mult până ce familia regală a venit înapoi. Din nou, trăsura și cei ce o însoțeau au trecut prin fața noastră și au intrat în palat. În momentul acela, toată lumea care era acolo s-a repezit spre gardul palatului. Am luat-o de mână pe Debora și am fugit și noi cu mulțimea. Nu știam ce avea să mai urmeze, dar nu am vrut să pierdem nimic. Deodată s-au deschis ușile și familia regală și-a făcut apariția în balcon. Și Debora, și eu eram încântate – așteptaserăm toată ziua să o vedem pe regină. Acum o vedeam în liniște. Arăta splendid, așa, înconjurată de familie. Deasupra palatului zburau avioane. Pentru noi, ziua aceea a rămas de neuitat.

Vă amintiți cum povestește Biblia despre intrarea lui Isus în Ierusalim? De multă vreme, israeliții așteptau să vină Mesia și să-i elibereze de sub stăpânirea romană. Într-o zi, a intrat în Ierusalim un om călare pe un măgăruș. Era însoțit de mulți oameni care strigau: „Osana, Fiul lui David!” Își așterneau hainele în calea Lui, fluturau ramuri de palmier și I le așterneau în cale. „Acesta trebuie să fi Mesia”, spuneau cei ce se alăturau cortegiului. Sperau că Își va întemeia Împărăția, că îi va alunga pe romani și va restabili slava țării lui Israel. Dar au fost dezamăgiți repede, pentru că Regele, adică Isus, le-a spus că era într-adevăr Mesia, dar că Împărăția Sa nu era pe acest pământ, ci în ceruri. El venise aici

să-i elibereze, într-adevăr, dar nu de romani, ci de păcat!

Curând, foarte curând, Îl vom vedea pe Regele Isus! El este singurul care merită închinarea și supunerea noastră, pentru că El este Creatorul și Salvatorul nostru. Regele nostru are semne de răni la mâini și la picioare, pentru că a suferit și a murit ca să ne salveze din păcate. De-abia aștept să-L văd și să mă plec la picioarele Lui, să mă închin, pentru că El este Regele întregului Univers. El merită toată slava și cinstea în veci!

Moment de „fixare” a lecției

Ce ați vrea să-I spuneți Regelui Isus? De ce este singurul care merită închinarea și laudele noastre?

Să ne rugăm

Iubitul nostru Tată din cer, Te laudăm pentru că ești Creatorul și Regele nostru. Îți mulțumim pentru că, în săptămâna aceasta, ne-ai învățat despre a doua venire și despre cer. Am învățat așa de multe lucruri!

Îți mulțumim pentru că ne-ai iertat păcatele și pentru că ne-ai ajutat să spunem „nu” ispitei. Vrem să fim gata când vei veni pe nori. Te rugăm, arată-ne cum să ajungem din ce în ce mai mult asemenea Ție.

Ajută-ne să le spunem și altora astăzi ce am învățat și să fim buni cu toți cei pe care îi întâlnim. Vrem să fim copiii Țăi pentru totdeauna, să citim Biblia și să stăm de vorbă cu Tine prin rugăciune în fiecare zi. Te rugăm ca tot ce spunem și tot ce facem să fie spre onoarea și slava Ta. Dorim din toată inima să Te întâlnim în curând și să mergem împreună cu Tine pe străzile de aur. Te rugăm în Numele Domnului Isus. Amin.

Judi Rogers iubește copii și lucrează pentru copii de peste 25 de ani. Este director de marketing/vânzări și conduce activitățile pentru copii la Editura Review and Herald, Hagerstown, Maryland. Ea a scris cărți pentru copii, scrie pagina copiilor în revista Vibrant Life, călătorește și ține conferințe prin America de Nord. Are doi fiți adulți, Steve și Jeff, o noră, Heather, și doi nepoți.

Prelegerile pentru copii au fost traduse și prelucrate de Alina Badea.

Isus Se oprește

Tito Correa

Ne aducem aminte despre Domnul Isus – nu pentru că a umblat mult, ci pentru că S-a oprit. Mari mulțimi mergeau după El adesea, iar când Se oprea, circulația era blocată. Priviți-L pe drumul spre Nain: „Împreună cu El mergeau ucenicii Lui și norod mult. Când S-a apropiat de poarta cetății, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă; și cu ea erau o mulțime de oameni din cetate” (Luca 7,11-17). Vă imaginați scena? O mare mulțime iese din cetate. O mare mulțime vine în urma Domnului Isus la poarta acestei cetăți mici. Ce blocaj de circulație! Și totuși, Isus Se oprește.

Oamenilor în general nu le place să se oprească. Societatea noastră consideră oprirea o pierdere de timp. Cui îi place să se oprească în timp ce conduce mașina? Cui îi plac blocajele de trafic? Când l-am ținut în brațe pe primul nostru copil, m-am gândit că rolul nostru cel mai important era să îl ajutăm să învețe să meargă. Dar am înțeles repede că mersul era partea ușoară. Sarcina dificilă pe care o aveam eu și soția mea era să-l învățăm cum să se oprească. Puteam să țip la el să se oprească, dar el continua să meargă. Totuși, în clipa în care vedea ceva care îl interesa, imediat se oprea.

Pe Dumnezeu Îl interesează cel mai mult oamenii, și tocmai aceasta L-a făcut pe Isus să Se oprească pretutindeni pe unde mergea – oameni aflați în nevoie. Să mergem încă o dată pe urmele Domnului Isus, de data aceasta către Ierihon, o cetate foarte importantă în timpul acela. La poartă se află un cerșetor, orb, uitat și neajutorat. În zilele acelea, dacă aveai un impediment de ordin fizic, însemna că plătești pentru păcatele tatălui tău sau pentru păcatele tale, așa că aproape nimeni nu se oprea să te ajute.

Cerșetorul stă de mult timp la poarta cetății, așa că sunetele de pe străzi îi sunt foarte cunoscute. Dar, în această zi, sunetele pe care le aude sunt altfel. El întreabă și i se spune că trece Isus. A mai auzit el numele acesta. Un prieten al păcătoșilor și al vameșilor. El știe că Isus poate să-l ajute. El nu pierde timp, și strigă: „Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!” (Luca 18,38). Mulțimea îl ceartă să tacă – la urma urmelor, cerșetorii nu au drepturi! Dar el strigă și mai tare: „Isuse, fiul lui David, ai milă de mine!”

Și atunci, se întâmplă! În mijlocul unui drum îngust, înconjurat de o mare mulțime care Îl înghesuie, „Isus S-a oprit” (vers. 40).

Versetul acesta a însemnat foarte mult pentru mine în vara anului 1992. Am primit un telefon și mi s-a spus că mama era pe moarte. Imediat am plecat în America de Sud, cu speranța că voi ajunge la ea la timp. La numai câteva ore după sosirea mea, ea a murit. Nu voi uita niciodată sentimentele care m-au cuprins pe drumul spre biserică și către cimitir. În

momentele acelea de durere și de întristare, vederea îmi era așa de întunecată, încât nu puteam să văd dincolo de acea zi. Mă simțeam atât de singur în întristarea mea! Mergând cu mașina, am văzut restaurante, unde oamenii erau serviți, râdeau și se bucurau de conversație. Mașinile treceau în viteză, ca de obicei.

Lumea mea se opri, dar toate și toți continuau să meargă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Și era drept să fie așa. Pentru restul lumii, nu se întâmplase nimic. Atunci, ca o revelație a speranței, mi-am adus aminte că Domnul Isus Se oprește.

În momentul acela, nu m-am mai simțit singur. Am fost conștient că El mă iubește. Când ne-am despărțit pentru ultima dată, am auzit cum El îmi șoptește făgăduințele Sale despre înviere și despre viața veșnică. În ziua aceea, Isus S-a oprit pentru mine.

Priviți la Isus, când El Se oprește pentru ultima dată înainte de moartea Sa. Este vineri după-amiază și se apropie Sabatul. Isus merge încă o dată prin mijlocul mulțimilor, dar de data aceasta scena este diferită. El duce o cruce grea. Bătut și cu sângele curgând din răni-le Lui, El continuă să meargă în această călătorie a durerii. Următoarea și ultima Sa oprire este Calvarul, Golgota, unde Isus Se oprește pentru omenire. El este înălțat între doi tâlhari. Unul recunoaște că are nevoie de mântuire; celălalt, nu. El este alături de cel care vine la El, ca și de cel căruia nu-i pasă. Ascultați dialogul dintre ei. Cu toate că a fost pironit pe o cruce, El Se oprește în mijlocul suferinței Sale, ca să-i atingă cu iubirea Lui. El reușește să le îndrepte gândul spre paradis.

Ce schimbare face Isus, atunci când Se oprește!

Tito Correa este coordonatorul unei mici organizații multiculturale, la Oslo, Norvegia. Adventist Review, 14 septembrie 2000

Este timpul pentru o nouă consacrare

Bine ați venit la ultima Săptămână de Rugăciune, care încheie un ciclu milenial. Din perspectiva noastră omenească, timpul pare lung. Am sperat ca, până acum, să fim deja împreună cu Domnul Isus în Împărăția slavei Sale. Dar avem încredere deplină în făgăduințele Lui.

Știm că, la timpul potrivit, El Se va întoarce pentru poporul Său care Îl așteaptă.

Nu trebuie să stăm inactivi în timpul acesta de așteptare. Domnul nostru ne-a trimis în lumea întreagă, ca să transmitem vestea bună a mântuirii și făgăduința revenirii Sale. Noi luăm în serios această poruncă. În toate națiunile și culturile, cu preocupările lor, noi venim ca purtători ai vestei celei bune, că în fața noastră, în viitor, se află o lume cu mult mai bună.

Același Mântuitor care Și-a dat viața la Calvar Se va întoarce pentru toți cei care Îl primesc. Aceasta este tema care străbate soliile Săptămânii de Rugăciune pentru anul 2000.

Din partea Conferinței Generale și, într-adevăr, a tuturor celor 11 milioane de credincioși adventiști din lume, vă spun „Bine ați venit” la această săptămână de devoțiune specială.

Mai presus de toate, simțim nevoia unei vieți consacrate Lui. Unirea noastră cu ceilalți credincioși în devoțiune și rugăciune oferă un mijloc de a ne întări consacrarea personală.

De ce să nu lăsăm ca prelegerile acestea să ne călăuzească în această săptămână specială? Ele au fost pregătite de creștini consacrați din multe părți ale lumii, cu scopul de a-i conduce atât pe cititori, cât și pe ascultători la tronul harului.

Mă rog stăruitor ca ele să vă conducă într-o umblare mai adâncă, mai bogată cu Cel care este, într-adevăr, singura speranță pentru lumea noastră care suferă.

*Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea*